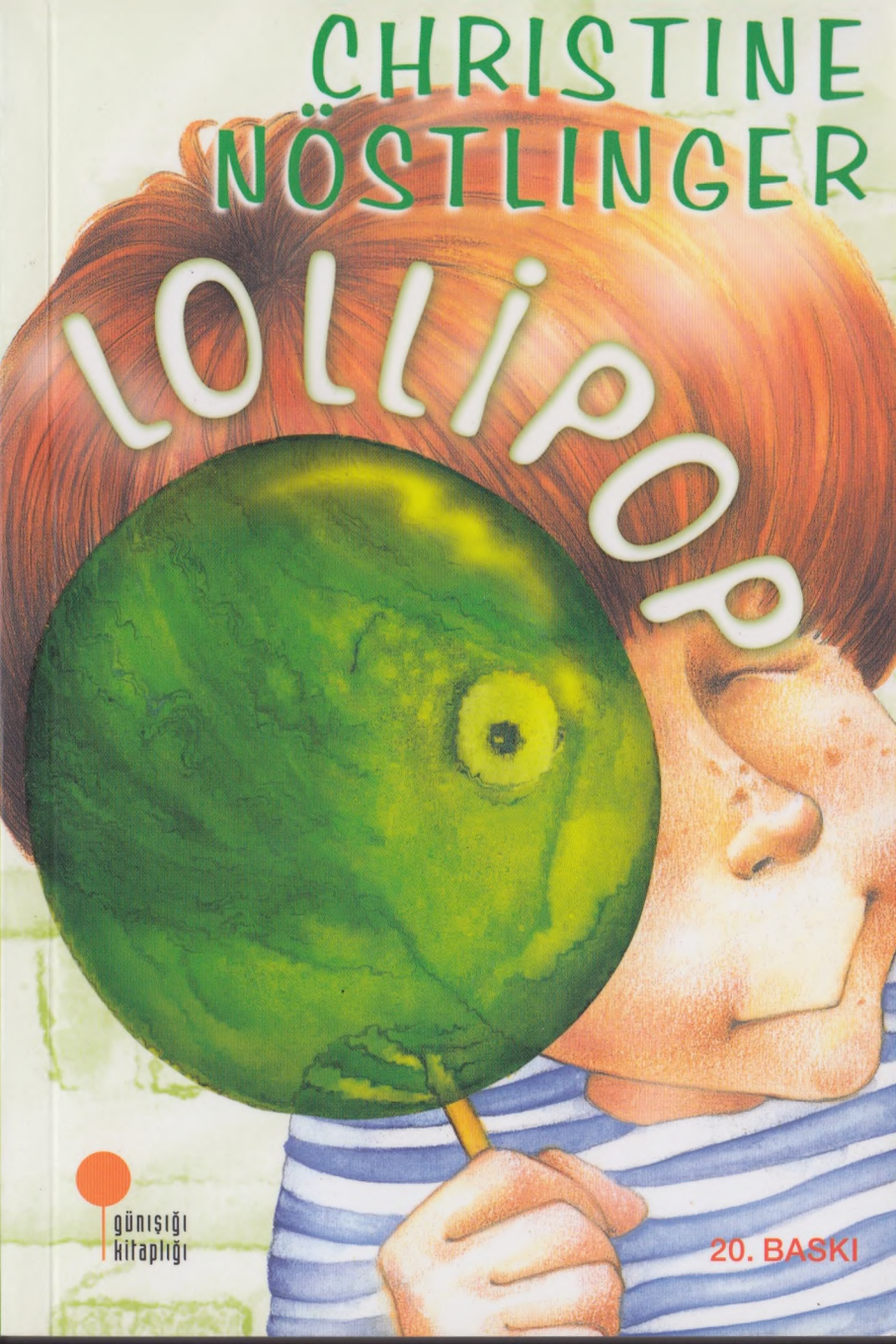

CHRISTINE
NÖSTLINGER

Lollipop

günışığı
kitaplığı

20. BASKI

Lollipop

Hans Christian Andersen
Ödülü ve Astrid Lindgren
Edebiyat Ödülü gibi büyük
uluslararası ödüllerin sahibi
Christine Nöstlinger'den yine
eğlenceli ve unutulmaz bir kitap!

Adından hiç memnun
olmayan Victor-Emanuel
Meier, uzun araştırmalardan
sonra, **Lollipop** adında
karar kılar. Hani şu saplı
yeşil şeker markası. Zaten
en sevdiği şeker de
Lollipop'tur. Üstelik, iyice
yalayıp saydamlaştırınca,
tek gözünü kısarak
içinden baktığı kişiye
her istediğini
yaptırabilmektedir.
Lollipop ve yeşil
şekerinin başından
geçen her olay,
ilginç birer öyküye
dönüşecektir.

güneşiği
kitaplığı

Çocuk Roman 11

LOLLİPOP

Yazan: Christine Nöstlinger

Türkçe yayın editörü: Müren Beykan
Almanca aslından Türkçeleştiren: Necdet Neydim
Redaksiyon: Mine Kazmaoğlu
Son okuma: Hande Demirtaş

Özgün adı: *Lollipop*

© 1977 Beltz Verlag, Weinheim

Basel Programm Beltz & Gelberg, Weinheim

Türkçe yayın hakları: Günışığı Kitaplığı, 2004
Yayın hakları, Beltz & Gelberg Yayınevi'nden Onk Telif Hakları
Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı
izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

1. baskı: Şubat 2004

20. baskı: Şubat 2017

Her baskı 2000'er adet yapılmıştır.

ISBN 978-975-8142-96-5

gunisigikitaligi.com

Kapak ve desenler: Gözde Bitir

Baskı öncesi hazırlık: Ferdi Alıcı

Baskı: Pasifik Ofset Ltd. Şti.

[Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi A Blok No 3/1 Zemin Kat
Avclar 34310 İstanbul (0212) 412 17 77 Sertifika: 12027]

Günışığı Kitaplığı

bir MİA Organizasyon

Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti. kuruluşudur.

Sertifika: 12439

Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 B3

Mecidiyeköy 34387 İstanbul

Telefon: (0212) 212 99 73

Faks: (0212) 217 91 74

E-posta: info@gunisigikitaligi.com

Christine Nöstlinger

Günümüzün tartışmasız en sevilen çocuk ve gençlik kitapları yazarlarından olan Nöstlinger, 1936'da Viyana'da doğdu. Çocukluğu, Hitler ordusunun işgali altında kalan Avusturya'da geçen yazar, Viyana Uygulamalı Sanatlar Akademisi'nde öğrenim gördü. İki kız çocuğu sahibi olduktan bir süre sonra kitap resimlemeye karar verdi, ancak ilk kitabı *Alev Saçlı Çocuk* (*Die feuerrote Friederike*) çizimleriyle değil, yaratıcı öyküsüyle ilgi çekti. Kendisi, yazma konusunda "tembel" olduğunu ileri sürse de, Nöstlinger, yüzün üstünde kitabı ve sayısız makalesi yayımlanmış çok üretken bir yazar. Çocuk ve gençlerin yanı sıra yetişkinlere de yazıyor. Günümüz dünya çocuk edebiyatının klasikleri arasında sayılan *Kim Takar Salatalık Kral'ı* (*Wir Pfeifen auf den Gurkenkönig*) ile 1973'te Alman Gençlik Edebiyatı Ödülü'nü kazanan yazar, aralarında 1984 Hans Christian Andersen Ödülü ve 2003 Astrid Lindgren Anma Ödülü'nün de bulunduğu pek çok ödülün sahibi. Nöstlinger, genellikle orta halli aile çocuklarının gündelik yaşamlarını ele aldığı kitaplarında, geleneksel aile yapısını ve okul kurumunu esprili bir üslupla eleştiriyor.

Günlüğü Kitaplığı'nda Christine Nöstlinger kitapları:

İLK KİTAPLAR

- Küçük Korsan İşbaşında* (5. baskı: 2016)
Küçük Korsan Hazine Peşinde (3. baskı: 2015)
Alev Saçlı Çocuk (17. baskı: 2017)

Mini Dizisi

- Mini ve Mırnav Kedi* (12. baskı: 2016)
Mini Denizde (10. baskı: 2016)
Mini ve Doğum Günü Partisi (10. baskı: 2016)
Mini Küçük Dedektif (12. baskı: 2016)
Mini ve Yılbaşı Armağanları (9. baskı: 2016)
Mini Kayak Tatilinde (9. baskı: 2016)

ÇOCUK ROMAN

- Kim Takar Salatalık Kral'ı* (31. baskı: 2017)
Konrad ya da Konserve Kutusundan Çıkan Çocuk (31. baskı: 2017)
Konuk Değil Baş Belası (28. baskı: 2017)
Lollipop (20. baskı: 2017)
Susi'nin ve Paul'ün Gizli Günlükleri (13. baskı: 2016)
Aklından Düşünceler Geçen Çocuk (12. baskı: 2016)
Saklı Miras (4. baskı: 2015)

GENÇ ROMAN

- Hadi Ama Baba!* (18. baskı: 2016)
İşte Şimdi Hapı Yuttum! (11. baskı: 2015)
Arkadaş Dümeni (16. baskı: 2016)
Kâğıt Uçakla Gizli Gizli Macera (11. baskı: 2017)
Evde ve Uzakta (6. baskı: 2016)
Curcuna Evi (4. baskı: 2016)

Lollipop

CHRISTINE NÖSTLINGER

Türkçesi
Necdet Neydim

Leipzig

General description

History

Geography

Population

Climate

Transportation

Education

Industry

Arts and Culture

Government

References

Yabancı Adların Okunuşu

Christine Nöstlinger	(Kristine Nöstlinger)
Albrecht	(Albireht)
Amelie	(Ameli)
Anna	(Anna)
Berta	(Berta)
Bierbaum	(Biğrbağum)
Boi	(Boy)
Brettschneider	(Bretşınayder)
Brunnengasse	(Brunnengasse)
Bunsl	(Bunsıl)
Burschi	(Burşi)
Egon	(Egon)
Ehrenreich	(Eğrenrayh)
Erika	(Erika)
Erna	(Erna)
Eveline	(Eveliyın)
Fini	(Fini)
Friederike	(Friderike)
Gabriela	(Gabriyela)
Heidegunde Günsel	(Haydegunde Günsel)
Herbert	(Herbert)
Hodina	(Hodina)
Hofstetter	(Hofşıtetter)
Kronberger	(Kronberger)
Lehmann	(Legman)
Leitgeb	(Laytgeb)
Lollipop	(Lolipop)
Ludwig	(Ludvig)

MADE IN USA	(Meyd in Yuesey)
Maus	(Mağus)
Muster	(Muster)
Otto	(Otto)
Peter	(Peter)
Pipsi	(Pipsi)
Rusika	(Rusika)
Schestak	(Şestak)
Simanek	(Simanek)
Strolchi	(Şitrolhi)
Tommi	(Tommi)
Victor-Emanuel Meier	(Viktor-Emanuel Mayer)
Wilhelminen	(Vilhelmignen)
Wutzl	(Vutsıl)

BÖLÜMLER

Lollipop Nasıl Lollipop Oldu?

11

Lollipop'un Lollipop'a İhtiyacı Var

18

Lollipop ve Büyükanenin İşi

29

Lollipop Yanlış Hesap Yapıyor

43

Lollipop ve Lehmann

57

Lollipop ve Kızıl Saçlı Büyükanne

71

Lollipop'un Lollipop Şenliği

94

Lollipop nasıl Lollipop oldu?

Aslında adı Lollipop Meier değil, Victor-Emanuel Meier'di. "Victor"u büyükbabasından, "Emanuel"i de vaftiz babası olan büyük amcasından almıştı. Eczacı Albrecht, "Victor-Emanuel, bir kral adı. İtalyan krallarının birçoğu bu adı almıştır," demişti.

O gün Lollipop eve gitmiş, aynanın karşısına geçip uzun süre kendine bakmış, sonra da, "Yok canım, benim hiç de bir İtalyan kralına benzer yanıım yok. O zaman adımın Victor-Emanuel olarak kalmasına daha fazla razı olamam," demişti kendi kendine.

Lollipop bu önemli kararı bir öğleden sonra evde yalnızken vermişti. Çünkü annesi işte, ablası piyano dersinde, büyükannesi kuafördeydi; büyükbabası ise Paskalya'da hayata gözlerini yummuştu ve artık yoktu.

Bu kitabın okurları, Lollipop'un yakınlarını sayarken babasını atladığımızı düşünebilirler. Onun

için hemen söyleyelim: Lollipop'un babası yok. Yani aynı evi paylaştığı bir babası yok. Sabahları uzun uzun tuvalette oturan, bir yandan sigara tütüren, sonra da tuvaletten çıkar çıkmaz arabasının anahtarını arayan ve kaybettiler diye herkesi suçlayan, veli görüşmesine çağrılan ve görüşmenin ardından herkese bağırıp çağıran, bisiklet tamirinden anlayan ve küçükken bir keresinde yanına üç kutu uskumru konservesi alıp evden nasıl kaçtığını anlatıp duran bir baba. Lollipop'un böyle bir babası yok.

Lollipop'un babası şehrin öbür ucunda oturuyor. Karısının adı Amelie. (Lollipop bu adı çok komik bulduğu için özellikle söylüyorum.) Babasının Amelie'den üç çocuğu var. Ayda bir, pazar günleri öğleden sonra Lollipop'u ve ablasını evden alır, birlikte gezmeye giderler; hava yağmurlu olursa, bir kafeteryada otururlar. Kitabın başka bir yerinde tekrar söz konusu olmayacağı için, babası hakkında daha fazla bilgi vermeye gerek yok. Çünkü, ayda bir kez öğleden sonra yaşadıkları şeyler çok can sıkıcı. Lollipop için, ablası için, hatta babası için bile can sıkıcı.

Bir keresinde kafeteryada sandviçin içinden karınca çıkması, yaşadıkları en heyecan verici şeydi. Fırınlanmış ölü bir karınca tabii ki.

Babası sandviçin parasını ödemek istememişti. "İçinde karınca olan bir sandviç bozulmuş sayılır ve yenmez!" demişti garson kıza. Uzun süre garson kızla

tartışmış; o sırada, Lollipop da can sıkıntısından sandviçi yiyip bitirmişti.

İçinde karınca olan parçayı bırakmıştı tabii; ama yazık ki, bu parça yuvarlanıp masanın altına kaçivermişti. Bulup çıkaramamışlardı. Bunu fırsat bilen garson kız da karıncanın uydurma olduğunu ileri sürmüştü. Sandviçlerinin en iyi kalite olduğunu, ortada kanıt bulunmadan karınca çıktığına inanmayacağını söylemişti. Lollipop'un babası sandviçin parasını ödemek zorunda kalmış, suratı asılmıştı. Lollipop ve ablası eve dönüş yolunda babalarının kime kızdığını birbirlerine sorup durmuşlardı.

İtalyan kralı olmadığına göre, Lollipop'a yeni bir ad gerekiyordu. Aklına bir sürü ad gelmişti, ama o her şeyin kuralına göre olmasını istiyordu. "İnsan kendisine isim koymaz, bir başkası koyar," diyordu kendi kendine.

Sonuçta Lollipop, annesi işten, ablası piyano dersinden ve büyükannesi kuaförden gelene kadar bekledi. Annesi, ablası ve büyükkannesi gerçekten çok çabaladılar, ama üçünün düş gücü yaşlı bir atıncıdan daha fazla değildi. "Pipsi" geldi akıllarına, "Strolchi" ve "Boi" geldi, sonra "Maus", en sonunda da "Wutzi". Elbette, bunların hiçbiri, şimdiye dek bir İtalyan kralının adını taşımış birine uygun adlar değildi.

Lollipop bütün apartmanı dolaştı, dairelerin tek tek zilini çaldı. Bunu yapması çok doğaldı, çünkü apartmandaki herkes onu severdi. Onlara kendisi için yeni bir ad sordu; ama kimsenin aklına annesinin, ablasının ve büyükannesinin aklına gelenden daha fazlası gelmedi. Bazı komşuları konulmuş bir adın değiştiremeyeceğini söylediler; bazıları da Victor-Emanuel adının ona yakıştığını ileri sürdüler.

Bunun üzerine Lollipop, Otto'ya gitti. Otto'nun, apartmanın giriş katında bir dükkânı vardı. Bay Albrecht'in eczanesinin yanında. Bu dükkânın nasıl bir yer olduğunu anlatmak pek o kadar kolay değil. Birazcık sütçüye benzer; çünkü Otto'dan tereyağ, kaymak ve pastörize süt satın alınabilir; ama taze süt satmaz. Birazcık manava benzer; çünkü Otto patates, pırasa, hıyar ve elma da satar; ama şeftali, böğürtlen ve kayısı kesinlikle satmaz. Ayrıca, burası şekerciye de benzer. Tezgâhın cam bölmelerinin ardında bir sürü şeker kavanozu durur. Boğaz pastilleri, öksürük pastilleri, böğürtlenli şekerleme ve karışık çeşitler. Gofret paketleri, jelibon paketleri, kurabiyeler vardır Otto'nun raflarında. Ayrıca dikiş iğnesi, düğme, lastik ve terzi tebeşiri de satar. Galiba bu yüzden dükkânın kapısındaki tabelada "Karışık Mallar Ticareti" yazar ve galiba bu yüzden ona "Karışık Otto" diyorlar.

Lollipop, Karışık Otto'nun dükkânına gitti, çünkü isim konusunu bir kez daha düşünmek istiyordu.

Patates çuvalının üstüne oturdu –çamaşır tozu kutularının yığılı olduğu köşeye– ve yandaki rafta duran paketten çubuklu bir şeker aldı. Patates çuvalına oturup yeşil şekerini yalamaya başladığında, daha iyi düşünebiliyordu. Bunu denemişti. Patates çuvalının üstünde otururken ağzında şeker olunca, çok karmaşık problemlerin çözümleri kolayca aklına geliveriyordu. Hatta, okulda henüz işlemedikleri problemlerin çözümü bile.

Nane tadındaki bu yeşil şekerler Amerika'dan geliyordu. Paketinin üstünde MADE IN USA yazıyordu. Mavi zeminde büyük kırmızı harflerle de, LOLLIPOP. İşte, bu saplı şekerlere Amerikalılar böyle di-yordu.

Lollipop şekerini yalarken, alacağı yeni adı düşündü. Ne kadar düşünürse düşünsün, yine de bir İtalyan kralı olarak yaşamını sürdürmek zorunda kalacağı sonucuna varıyordu, çünkü kimsenin aklına ona uygun bir ad gelmiyordu. Tam bu işten vazgeçmek üzereyken, Karışık Otto rafa yaslandı, ellerini göbeğinin üstünde kavuşturdu ve gülümseyerek, bir şeker kutusuna, bir Lollipop'a baktı, sonra da, "Hey, Lollipop, ne düşünüyorsun böyle kara kara?" dedi.

İşte, böyle! Artık adı "Lollipop" olmuştu.

İnsanları yeni adına alıştırmak Lollipop için oldukça güçlü elbette. Çok yaşlı olan ve ağır işiten apartman görevlisi kadının buna alışması pek kolay

olmadı. “Şimdiki adın ne?” diye sorup duruyordu. “Senin adın neydi?” Lollipop her gün on kez onun sol kulağına “Lollipop” diye bağıyordu. (Sol kulağıyla biraz daha iyi duyuyordu.) Yaşlı kadın gerçekten öğrenmeye çabalıyordu. Ama bir keresinde “Wollimop” dedi; bir diğerinde “Pollilop” ve “Pollimop”. Bu, Lollipop, adını bir kâğıda yazıp ona verene kadar sürdürdü. Yaşlı kadın kâğıdı çantasına koydu. Artık Lollipop’a her rastlayışında kâğıdı çantasından çıkarıyor, gözlüğünü takıyor ve kâğıttan okuyarak, “Merhaba, Lollipop!” diyordu.

Sınıf öğretmenini de yeni adına alıştırmak oldukça zor oldu. Üstelik o sağır değildi. Ama, bu adı kullanmak istemiyordu. Lollipop her ders arasında, dersten önce ve dersten sonra öğretmene, adının artık “Lollipop” olduğunu, başka adı olmadığını söyleyip duruyordu. Ama hiçbir işe yaramıyordu. Öğretmeni hep “Victor-Emanuel” diyordu ona. Lollipop’un sabrı tükenene dek böyle sürdürdü bu. “Victor” diye çağırıldığında yerinden kalkmadı. “Victor-Emanuel”den bir şey istendiğinde hiç cevap vermedi. İki haftadan fazla sürdürdü bu mücadele. Öğretmen matematik dersinin ortasında, “Victor-Emanuel, elimde senin için harika bir çıkartma var. Zor bulunur bir şey!” dediğinde bile kılını kıpırdatmadı Lollipop. Oysa ki, o sıralarda bu çıkartmalardan topluyordu büyük bir tutkuyla. Öğretmenin kaldırıp gösterdiği çıkartma onda yoktu.

Üstelik, hiçbir dükkânda bulmak da mümkün değildi.

Üçüncü hafta perşembe günü, okuma dersinin olduğu ikinci saatte öğretmeni pes etti. Sınıfta masal okuyorlardı ve Lollipop burnunu karıştırarak pencereden dışarı bakıyordu. Camın ötesinde, mavi bir gökyüzü ve üç küçük bulut dışında özel bir şey yoktu. Okudukları masal da pek bir şeye benzemiyordu. O sırada, "Lollipop, dışarı bakmaktan vazgeç, dersi dinle ve burnunu karıştırma!" dedi öğretmen birdenbire.

İşte, o olaydan sonra Lollipop –derste– hiç burnunu karıştırmadı, dışarı bakmadı ve hep derse katıldı. Öğretmeni de onu hep, "Lollipop" diye çağırırdı. Hatta öğretmen "Lollipop" adına öyle alıştı ki, bir gün okul müdiresi, "Victor-Emanuel'in beden eğitimiindeki başarısı sürüyor mu?" diye sorduğunda, sınıfta Victor-Emanuel adında biri bulunmadığı yanıtını verdi ona.

Lollipop'un Lollipop'a ihtiyacı var

Lollipop'un birçok arkadaşı vardı, ama "dostu" yoktu. "İyi bir dostu" yoktu. Karışık Otto dışında. Zaten Otto da elli yaşını geçmiş biriydi. Gelecek Noel'de emekli olmak istiyordu. Aslında emekliler ve küçük oğlanlar birbirleriyle çok iyi anlaşabilirler. Ancak, her iki taraf için de yorucudur bu. Otto, ya hep konuşmak, konuşmak ya da hep dinlemek, dinlemek istiyordu. Bu da Lollipop'a çok yorucu geliyordu. Ama, oyuncağı için bir parça lazım olduğunda, onu gidip hurdacıda arayıp bulan Karışık Otto'ydu. Çünkü, oyuncak parçaları hurdacılarda daha ucuzdu. Öğlen arasında uzun uzun o hurdacıdan bu hurdacıya dolaşmak da emekliliği gelmiş biri için yorucuydu elbette.

Karışık Otto çizgi roman okumayı da sevmiyordu. Aklı almıyordu bir türlü. Konuşma balonlarıyla düşünme balonlarını birbirinden ayıramıyor ve "iyk iyk"i hep sevinç çığlığıyla karıştırıyordu.

Üstelik Lollipop, Karışık Otto'ya annesini, büyükkannesini ya da ablasını şikâyet ettiğinde, Karışık Otto onu her zaman haklı bulmuyordu. Eğer "iyi bir dost" olsaydı, onu her zaman haklı bulurdu. İşte bu yüzden, "iyi dost" olacak bir erkek arkadaş aramaya başladı Lollipop. Arkadaşları arasında buna uygun bir sürü çocuk vardı; ama Lollipop bambaşka birini düşünüyordu. Çok başka birini!

Lollipop her akşam yatmadan önce mutfak penceresine gidip dışarıya bakıyordu. Mutfak penceresi avluya açılıyordu. Avlunun gerisinde bir duvar, onun gerisinde bir başka avlu ve orada da bir başka bina vardı. Bir sürü mutfak penceresi, havalandırma penceresi ve tuvalet penceresi. Pencerelerin çoğu geceleri ışısız olurdu. Ama yine de, Lollipop mutfak penceresine geldiğinde, çoğu zaman karşı apartmanın ikinci katında ışık yanan bir pencerede birinin durduğunu görüyordu. Sekiz yaşlarında bir çocuktı bu. Sarı saçlı, oldukça çelimsiz bir çocuk.

İşte bu çocuk, onun "en iyi dostu" olmalıydı. Başkası değil, o! Ama ortada oldukça ilginç bir durum vardı: Lollipop çevredeki bütün çocukları tanıyordu. Ancak, "en iyi dostunu" –pencere dışında– henüz hiç görmemişti. Ne yolda, ne okulda, ne parkta, ne de yüzme havuzunda. Bir dükkânda alışveriş yaparken de görmemişti onu.

Lollipop dostunun oturduğu apartmana gidiyor-

du sık sık. Binanın önünde bir aşağı bir yukarı dolanıyordu. Binanın içine giriyor, ikinci kata çıkıyordu. Bu katta altı tane daire kapısı vardı. Bir kere, en sağda kaldıkları için üç tanesi olamazdı. Geri kalanlar ise, Hodina, Bunsel ve Kronberger adında birilerine aitti.

Lollipop çekingен bir çocuk sayılmazdı. Ancak, Hodina, Bunsel ya da Kronberger'lerin kapısını çalmak, onlara adını bile bilmediği birini sormak da pek o kadar kolay olmasa gerekti. Bunu yapamazdı. Bir keresinde denemeye karar verdi; tam kapıyı çalıyordu ki, birinci kattan biri çıkıverdi. Sanki pusuda bekliyordu. Kanca biçiminde bir burnu vardı. Lollipop üç kapıdan birinin önünde durmuştu, işaretparmağı zile çok yakındı; gömleğinin düğmelerini sayarak, bassam mı basmasam mı oynuyordu. İşte, tam o sırada bu yaşlı kadın merdiven başına gelip yukarı seslendi: "Ne arıyorsun sen yabancı bir binada bakayım? Haydi kaybol, çabuk!"

Lollipop, kanca burunlu kadınlarla karşılaşmak istemezdi hiç. Bu yüzden her seferinde merdivenlerden uçarcasına iniyor ve o yaşlı kadının yanından hızla geçip gidiyordu.

Karışık Otto, bu sorunu çözeceğine söz verdi. Çevreden bir sürü kişi ona geliyor ve onunla sohbet etmeyi seviyorlardı. "Lollipop," dedi Otto, "yarın okul dönüşü uğradığında sana bir haber veririm." Sonra da bir kâğıda, "Hodina, Bunsel, Kronberger" yazıp, onu

cam tezgâhtaki listelerin yanına koydu. Ertesi gün okul çıkışı doğruca dükkâna koşan Lollipop'a, bütün öğrendiklerini anlattı: "Bayan Brettschneider, mahal- lenin muhtarı gibi, her şeyi bilir; Hodina'nın emekli bir memur olduğunu ve köpeğiyle yaşadığını söyledi."

"Peki Buns'l?" diye sordu Lollipop.

"Buns'l'ın kim olduğunu Bayan Simanek'ten öğ- rendim. Buns'l otobüs biletçisi. Karısı ve iki şaşı kızıyla yaşıyor."

"Ya Kronberger?" Lollipop çok heyecanlanmıştı.

"İşte, bu o!" dedi Karışık Otto ve kollarını göbe- ğinin üstünde kavuşturdu.

Lollipop patates çuvalının üstüne yerleşti, nane kokulu yeşil şekerini raftan aldı ve, "Haydi, Otto, biraz daha çabuk söyle. Kim bu Kronberger'ler?" diye ba- ğırdı.

"Onların bir tavuk ürünleri dükkânı var," dedi Karışık Otto, "ve şu senin çocuğun adı da Tommi!"

Karışık Otto çoğu zaman böyle dolambaçlı ko- nuşurdu, ama Lollipop bazen çok sabırlı olabiliyordu; dolayısıyla, anne baba Kronberger'lerin Tommi'yi her sabah yedide tavuk dükkânına götürdüğünü, Tom- mi'nin dükkânın yanındaki okula gittiğini yavaş yavaş öğrendi. Akşam da yedi buçuğa doğru, oğlanın, anne babasıyla birlikte eve döndüğünü söyledi Otto. Hafta sonları Kronberger'ler yumurta almak için köye gidi- yorlardı ve elbette Tommi'yi da yanlarında götürüyor-

lardı.

“İşte, bu yüzden,” dedi Karışık Otto, “bu yüzden onu yalnızca akşamları mutfak penceresinde görebiliyorsun.”

Lollipop, telefon rehberinin meslekler sayfasında adreslerini aradı: Tavukçular bölümünde bir tane “R. Kronberger, Brunnengasse 4” adresi buldu.

“Tramvayla yedi durak gideceksin, sonra ilk sokaktan aşağı ineceksin,” dedi Karışık Otto.

Lollipop öğrenci bileti aldı. İndirimli bilet. Böyle daha ucuz oluyordu. Sonra tramvayla yedi durak gitti ve ilk sokaktan aşağıya yürüdü.

Dükkânın kapısında müzikli bir zil vardı. Zile basınca, “Her zaman, sadık ve dürüst ol!”un melodisi duyuluyordu. Tavuk ciğeri, ördek midesi, kaz boynu ve tavuk bacakları bulunan vitrinin arkasında, üstü kan lekesi dolu beyaz önlüğüyle bir adam duruyordu. Lollipop’un hayatta dayanamayacağı bir şey varsa, o da beyaz bir önlükteki kan lekeleri ve tavuk kokusuydu. Lollipop az kalsın bayılacaktı. Nefesini tuttu, gözlerini yere dikti ve, “Bir yumurta, lütfen!” dedi.

Kan lekeli beyaz adam yumurtayı Lollipop’un eline tutuşturdu ve iki şilin istedi. Lollipop iki şilini adama verip dükkândan çıktı. Yumurtayı eve götürmeyi düşünmüyordu. Beyaz adam onu paketlenmemişti bile. İşin komiği, elinde yumurtayla sokaklarda dolaşan bir çocuğa herhalde az rastlanırdı.

Birdenbire Lollipop'un karşısına koca bir köpek çıktı. Lollipop sokağın köpeksiz yönüne doğru koşmak istedi –büyük bir köpek gördüğünde hep böyle yapardı. Ama, köpek ondan hızlı davrandı. Lollipop'un üstüne atladı ve elindeki yumurtayı kaptı. Lollipop korkudan tir tir titredi; öyle ki, titremesi durmak bilmedi. Koca köpeksen çoktan köşeyi dönmüştü bile. Ama, Lollipop serçeparmağında minik bir kırmızı benek fark etti. Bastırınca büyüyordu. Buna koca köpeğin sivri dişleri yol açmıştı.

Ertesi gün Lollipop tavukçudan bir kaz boynu satın aldı. Fiyatı üç şilindi. Ne yapacaktı onu? İki kez bir yerlere bırakmayı denedi. Önce, yolda bir ağacın altındaki bankın üstüne koydu. Sonra da, bir pencere kenarına. Ama her seferinde ardından biri koşup, kaz boynunun sarılı olduğu paketi sallayarak bağınyordu: "Delikanlı, paketini unuttun!"

Lollipop'un annesi akşam çöplerin arasında kaz boynunu görünce çok şaşırdı. Ablası da, Lollipop da kaz boynu hakkında hiçbir şey bilmediklerine yemin ettiler.

"Saçma," diye bağırdı annesi. "İkinizden biri bu şeyi eve getirmiş olmalı!"

Lollipop'un kılı bile kıpırdamadı; ama ablası kıpkırmızı kesildi. Annesi ne zaman bağırsa, böyle olurdu zaten.

"İşte, yalan söylediğin belli, kıpkırmızı kesildin!"

dedi annesi ona. "Bu iğrenç kaz boynunu nereden aldığını niçin söylemiyorsun?" diye sordu. Büyük bir öfkeyle sormuştu.

Ablasının yüzü daha da çok kızardı. "Ben yapmadım, gerçekten ben yapmadım, yemin ederim," diye yalvarıyordu. Yüzü pancar gibi olmuştu.

"Kesin artık! Saçma sapan bir kaz boynu yüzünden böyle gülünç olmayın," dedi büyükanne. "En iyisi, kokmaya başlamadan şu kahrolası çöp kovasını boşaltsın birisi!"

Lollipop çöp kovasını kaptığı gibi aşağı götürdü.

Ertesi gün Lollipop bir parça tavuk ciğeri satın aldı. Daha ertesi gün tavuk midesi. Daha sonra da bir kap yağ. Her seferinde Tommi'nin ancak birazını görüyordu. Vitrinin arkasında, başka odaya açılan bir kapı vardı. Kapı hep yarı açık duruyordu. Bir kadın ve bir çocuk sesi duyuluyordu içerden.

Bir keresinde kadın, "Yemeğini ye, Tommi, sonra da ödevlerini bitir!" demişti. Bir diğerinde çocuk, "Aç değilim!" dedi. Bir keresinde, Tommi'nin sallanan bacağını, bir keresinde de başının yarısını gördü. O sırada Tommi kapıdan dışarı başını uzatıp bakmıştı. Lollipop çaresiz durumdaydı. Ayrıca, bu tavukçu bütün harçlığını alıp götürüyordu. Derken, hafta sonunda Lollipop çok zor bir durumla karşılaştı.

"Gördüm, anne! Lollipop her gün öğleden sonra

tramvaya biniyor,” dedi ablası.

Bunun üzerine annesi Lollipop’tan, her gün nereye gittiğini söylemesini istedi. Annesi de Lollipop kadar inatçı biriydi.

“Lollipop, ne işler karıştırıyorsun bilmek istiyorum,” dedi.

“Hayır,” dedi Lollipop.

“Söyleyeceksin!” dedi annesi.

“Hayır işte!” diye bağırды Lollipop. Oldukça öfkeliydi.

“Bak, Lollipop,” dedi annesi, “ben büroda çalışırken, diyelim her satırında üç yabancı sözcük olan bir mektup yazmaktayım; ama sürekli Lollipop’umun tramvayla nereye gittiğini düşündüğüm için bir sürü şeyi yanlış yazacağım, o zaman şef de bana kötü kötü bakacak ve yılbaşında aylığıma zam yapmayacak.”

Lollipop bunu kesinlikle istemezdi. Bu durumda annesine adı Tommi olan arkadaşını, kaz boynunu, dahası yumurtayı ve az kalsın elini ısırarak olan koca köpeği anlattı. Annesi yumurta ve köpek olayına güldü. Lollipop buna çok bozuldu. Oysa, annesi az önce onun için çok endişelendiğini, bu yüzden yazacağı mektupların yanlışlarla dolu olacağını söylemişti; ama şimdi, serçeparmağı müthiş bir tehlike geçir-miş olmasına rağmen, kalkmış gülüyordu.

Akşam annesi de onunla birlikte mutfak penceresine

geldi ve Tommi'ye el salladı. Tommi de karşılık verdi. Ablası, "Ona mektup yaz, en kolay yol bu," dedi. Ancak, Lollipop mektup yazmak istemiyordu. Çünkü yazısı kötüydü.

Büyükannesi, "Sabah erkenden kalk, saat yedi-de evden çıkarken karşısına dikil," dedi. Ama, Lollipop erken kalkan biri değildi. Sabah yedide henüz ayılmamış oluyordu. Hem konuşkan olmaz, hem de apartman görevlisi kadın gibi ağır işitirdi. Yani, Lollipop sabahın yedisinde kalkıp da, bir çocuğa kesinlikle arkadaşlık teklif edemezdi. Hele bir tavukçuda, asla.

Lollipop'a, biraz gizemli ama ara sıra kullandığı bir yolu denemekten başka bir seçenek kalmamıştı: Yeşil şekerden bakmak. Lollipop bunu tesadüfen keşfetmişti. Bunun için, üstünde LOLLIPOP / MADE IN USA yazılı yeşil bir şekere ihtiyacı vardı. Onu iki yanından özenle yalaması gerekiyordu. Öyle yalamalıydı ki, küçülmeden incelmeliydi. Sonra da, Lollipop bu ince şeffaf Lollipop'u bir gözüne tutup ötekini kısarak şekerin içinden kime bakmışsa, o kişi, Lollipop'un her istediğini yapıyordu. Hem de Lollipop ağzını bile açmadığı halde.

Lollipop, Lollipop'un içinden bakmayı yalnızca acil durumlarda kullanıyordu. Şimdi de acil bir durum söz konusuydu. Lollipop hemen Karışık Otto'ya koştu, patates çuvalının üstüne yerleşti, yeşil Lollipop'u-

nu alıp yalamaya başladı. İncecik, cam gibi yaptı onu. Sonra da çıkıp tramvaya bindi.

Lollipop dükkâna girdiğinde, "Merhaba, ufaklık," dedi kan lekeli beyaz adam. "Bugün ne isteyeceksin bakalım?" Arka odaya açılan kapı bu kez kapalıydı. Lollipop sol gözünü kıstı ve Lollipop'u sağ gözüne tutup, artık açık yeşil görünen beyaz adama baktı.

"Söylesene," dedi açık yeşil adam, "dün de sormak istemiştım, sen karşı evde oturan çocuk değıl misin, bizim Tommi'ye her akşam pencereden bakan çocuk? Hani ona el sallayan?"

Lollipop başıyla onayladı.

"Tabii ya, sen osun!"

Lollipop yine başını salladı.

"Haydi, o zaman gel bakalım, bizim Tommi çok sevinecek. Onun hiç arkadaşı yok!" dedi açık yeşil adam.

Lollipop, Lollipop'unu ağzına soktu ve tezgâhın arkasına dolandı. Beyaz adam arka odanın kapısını açtı. Bir kanepede Tommi oturuyordu. *Miki Fare* okuyor ve bir yandan da burnunu karıştırıyordu.

"Seninle arkadaş olmak istiyorum," dedi Lollipop.

"Sen istiyorsan, ben de isterim," dedi Tommi. Sonra oturup birlikte domino oynadılar ve bir sürü *Miki Fare* okudular.

Bayan Kronberger, Lollipop'u beğendi. Lollipop'un annesinin bürosuna telefon açtı ve iki kadın Lollipop'un bundan böyle her salı Tommi'yi ziyaret etmesi konusunda anlaştılar. Tommi de her cuma Lollipop'a gelecekti. Öyle de oldu.

Ama kısa bir süre sonra Tommi'nin "sen nasıl istersen"den başka söyleyecek bir şeyi olmadığı, dominodan başka bir şey oynamak ve *Miki Fare*'den başka bir şey okumak istemediği ortaya çıktı.

Her cuma akşamı Tommi çıkıp gittikten sonra, "Söylesene, Lollipop," dedi ablası, "ne buluyorsun sen bu hımbılda?"

"Odun kafanın teki bu; sanki ayaklarına taş bağlı, kulakları da pamukla tıkalı," dedi büyükannesi de.

Salı ve cuma dışındaki günlerde Lollipop rahat bir soluk alıyordu. Ayrıca, akşamları artık mutfak penceresine gitmiyordu.

Lollipop ve büyükannenin işi

Lollipop'un büyükannesi, bir elektronik eşya fabrikasının bürosunda temizlikçi olarak çalışıyordu. Her gün –cumartesi ve pazar dışında– sabah beşten sekize kadar süren üç saatlik bir işti bu. Lollipop'un büyükannesi, haftada on beş saatlik temizlik işinden kazandığıyla geçimini sağlayamazdı elbette. Ama, büyükannenin ölen büyükbabadan kalan emekli aylığı da vardı. Emekli aylığı ve temizlik işinden aldığı parayla rahatça geçinebiliyordu. Hatta, kızına da sık sık para veriyordu; çünkü, Lollipop'un annesi kazandığıyla zor idare edebiliyordu.

Büyükannelerinin sabah erkenden işe gitmesi Lollipop'un da, ablasının da işine geliyordu. Sekizden hemen sonra eve dönmüş oluyordu. Eve gelince de, kahvaltıdan kalan bulaşıkları yıkıyor, alışverişe gidiyor, evi topluyor ve öğle yemeğini pişiriyordu. Lollipop okuldan geldiğinde tabaklar masanın üstüne

dizilmiş ve elma suyu da hazırlanmış olurdu; Lollipop'un sanki hiç işe gitmeyen bir büyükannesi vardı.

Ama bir süre sonra, büyükannenin çalıştığı elektronik fabrikasına içinde bulunduğu bina küçük gelmeye başladı; çünkü fabrika sürekli büyüyordu.

"Herkes, Bremen Mızıkacıları gibi, üst üste oturmaya başladı," diyordu büyükanne.

Derken, şirket daha büyük bir binanın yapımına girişti. Ama yeni bina, Lollipop'ların evinden üç sokak ötede değil, başka bir semtteydi.

Böylesine büyük bir bina bugünden yarına bitecek değildi. İki yıl sürdü yeni fabrika binasının yapımı. Bu iki yıl boyunca Lollipop da büyükannesinden şunları dinledi: "Eğer taşınırlarsa, bensiz giderler! Üç saat çalışacağım diye, bir saat gidip bir saat gelemem. Zaten kibar da davranmıyorlar." Sonra da ekliyordu: "Eğer taşınırlarsa, kendime yeni bir iş ararım."

Lollipop büyükannesine hak verdi. Bu iş konusunun onu hiç ilgilendirmediğini düşünüyordu. Büyükannesi, şirketin ertesi gün taşınacağını söylediğinde Lollipop hiç tepki göstermedi. Büyükannesinin sürekli gazete ilanlarına bakmasını da umursamadı. Ama büyükannesi iş görüşmesine gittiği zaman biraz öfkeleni. Birincisi, öğleden sonraları çekip gittiği ve tereyağlı ekmek hazırlamak için evde bulunmadığı için; ikincisi de, her akşam annesiyle iş görüşmeleri hakkında konuşup durduğu için. Lollipop'a can sıkıcı

geliyordu bunlar. “Brüt ücret”, “net ücret”, “tatil parası”; hatta, “tatil ücretinin eşit paylaşımı” diyordu büyükanne. Şeytan götürsündü şu “eşit paylaşımı”! Artık Lollipop’la papazkaçtı falan oynamaya başlamalı ve Lollipop’un hile yapmasına göz yummalıydı.

Bir süre sonra büyükanne kendine uygun bir iş buldu. Lollipop da rahat bir nefes aldı. Zamanla her şeyin eskisi gibi olacağını düşündü. İşte, artık her şey yoluna girmişti! Lollipop, çok sabırlı ve sevimli buluyordu kendini. İş konusundaki bütün konuşmalara, koşuşturmalara sessizce dayanmamış mıydı!

Büyükannenin yeni işi fabrika bürosunda değil, bir ailenin yanındaydı. Hofstetter’di bu ailenin adı. Burada, fabrikada kazandığından daha fazla ücret alacaktı. “Ayrıca bu Hofstetter’leri sevdim. Birbirimizden çok hoşlandık,” dedi büyükanne.

Lollipop şaşkın bir şekilde sordu: “Söylesene, büyükanne, bu insanlar sen saat beşte temizlik yapabilesin diye erken kalkacaklar mı?”

“Hayır,” dedi büyükanne. “Orada on birde temizliğe başlayacağım. Bu çok iyi oldu. Artık daha fazla uyuyabilirim. Zaten böyle erken kalkmaktan hiç hoşnut değildim.”

“Yaa!” dedi Lollipop ve yine aklına kötü hiçbir şey gelmedi. Hatta, büyükannesi için ondan daha çok sevindi. Ama büyükanne, “Orada saat altıya kadar çalışacağım,” deyince, kurşun yemiş aslan gibi

kükredi Lollipop.

“Ya benim öğle yemeğim?” diye bağırdı. Lollipop sakın, rahat ve güzel bir öğle yemeğinden çok hoşlanıyordu. “Ya ödevlerim?” diye bağırdı. Lollipop, uzun problemleri yanlış yapmamaya çalışarak çözerken ve kısa ama yanlış dolu kompozisyonlarını yazarken, büyükannesinin elinde örgüsüyle masada oturmasını seviyordu. Lollipop bağıra bağıra tereyağlı ekmekten söz etti. Düğmesini dikecek birinin evde bulunması gerektiğini söyledi. Sonunda da, konuşacak birine ihtiyacı olduğunu haykırdı. Ablası bazen korkunç sevimsiz oluyordu, konuşacağı kişi o olamazdı. Lollipop bir türlü sakinleşemedi.

“Dinle bak,” dedi büyükanne, “bu iş için Hofstetter’lere haftada üç gün gideceğim. Haftada dört gün evdeyim!”

Ama bu bile Lollipop için bir teselli değildi. Oldukça kızmış ve kırılmıştı.

“Bekle ve gör,” dedi annesi Lollipop’a, “sandığın kadar kötü olmayacak.”

Lollipop’un öfkesi ve kırgınlığı sürdü, ama bekledi ve umduğundan da kötüsü oldu. Kötü olan büyükannesinin yalnızca haftada üç gün evde bulunmaması değildi. Ayrıca korkunç şeyler yapmasını istiyorlardı ondan! Öğleyin okuldan çıkınca çabucak eve gitmesi ve ısıncaya kadar çorbayı karıştırması gerekiyordu. Bulaşık kabını lavaboya koyması ve içine

su doldurması gerekiyordu. Karışık Otto'ya gitmesi de gerekiyordu. Ama patates çuvalının üstüne oturmak ve yeşil Lollipop yalamak için değil; tam tersine, un, çamaşır tozu, şeker, pirinç gibi bir yığın saçma sapan şey almak için. Hatta ondan, ayakkabıları tamirciden alması, örtüleri temizlemeciye götürmesi bile istenmişti!

En kötüsü, Lollipop dışında hiç kimse, bunların duyulmadık olduğunu düşünmüyordu. Derdini anlatığında Karışık Otto bile ona gülmüştü. Öğretmeni de anlamadı onu. Çamaşırları makineden çıkarmak ve banyoya asmak zorunda olduğu için, kompozisyon ödevini evde yazamayacağını söylediğinde, "Çok komik, Lollipop, bu iş yalnızca birkaç dakika sürer," dedi öğretmeni. Çamaşır asmaktı söylediği, kompozisyon yazmak değil. Onu yalnızca bir kişi anlıyordu. Sınıftaki sıra arkadaşı Egon.

"Lollipop," dedi arkadaşı, "senin ablan yok mu? Şöyle uzun boylu, sarışın? Senden en az iki yaş büyük bir ablan?"

"Var, n'olmuş?" dedi Lollipop.

"Ben bütün bu olanları anlayamıyorum," dedi Egon. Lollipop'a kendinin de çalışan bir annesi olduğunu, evde bir büyükannesinin bulunmadığını anlattı. Ama onların evinde bütün işleri ablası yapardı. "Birincisi, daha büyük olduğu için," dedi Egon, "ve ikincisi, ev işi kadın işi olduğu için!"

Lollipop o gün, büyükannesiz bir gün olmasına rağmen, okuldan eve heyecanla döndü. Aslında dosdoğru eve gitmedi. Önce parkta koşturdu, futbol oynadı; Egon'a evine kadar eşlik etti ve Egon'un pul koleksiyonuna baktı, sonra ahududulu dondurma almak için pastaneye gitti ve sonunda evin yolunu tuttu. Ablası her gün bir ders fazla yapıyordu, ama Lollipop eve vardığında o çoktan gelmişti ve burundan soluyordu. Fırını yakmak görevi Lollipop'a verilmişti –tabii, eve gelirse. Fırında et vardı. Büyükannesi sabah haşlamış ve fırında biraz pişirmişti. Yalnız üstü kızarmıştı. Tabii ki, şu anda soğuktu. "Eve zamanında gelseydin," diye söylendi ablası, "şimdi etler çıtır çıtır kızarmış ve sıcak olacaktı!"

Lollipop cevap vermedi.

"Üstelik de, kurt gibi açım," diye söylenmeyi sürdürdü ablası. Fırını açıp baktı. "Pişinceye kadar daha on dakika lazım!"

Lollipop mutfak kanepesine sırtüstü uzandı ve kollarını karnının üstünde kavuşturdu. "Fırını yakmak ve etleri ısıtmak kadın işidir, saygıdeğer kardeşim," dedi.

"Saçmalıyorsun, Lollipop," dedi ablası.

Lollipop gözlerini kapadı ve gülümseyerek, "Hiç de bile, saygıdeğer kardeşim, ben henüz küçüğüm," dedi.

"Saçmalıyorsun, Lollipop," dedi yine ablası.

Lollipop sustu ve hiç yerinden kıpırdamadı. Ablası, "Lütfen, kalk ve tabak çatal getir. Yemek ısındı," dediğinde de.

Ablası, "Lollipop, yemeğe gel. Buzdolabından elma suyunu da getir," dediğinde bile cevap vermedi ve yerinden kıpırdamadı.

İşte o zaman, ablası karşısına dikildi ve ağzına geleni söyledi. Onun bir kaşık olduğunu, kendisinin ondan daha çok şey yaptığını. Lollipop'un kendini haremdeki sultan sandığını. Aptal bir çocuk olduğunu. Üstelik, tembel olduğunu. Hatta, çok öfkelenip karnına bir çimdik attı. Okkalı bir çimdik. Lollipop gözünü bile kırpmadan dayandı. Zaten karnı da aç değildi. Ahududulu dondurma, aile boyu koca paketlerdendi.

Lollipop, sonsuza kadar böyle, gözleri kapalı, elleri karnının üstünde yatabileceğini düşünürken, günlerden salı olduğunu ve Tommi'nin arka odada onu beklediğini anımsadı. Yerinden kalkıp gitmeye hazırlandı; ama ablası kapıya dikildi.

"Yok öyle şey!" diye bağırdı. "Dışarı çıkamazsın! Önce bulaşıkları yıka bakalım!"

"Ben bir şey yemedim," dedi Lollipop.

"Ben anlamam," dedi ablası.

Bunun üzerine Lollipop, onun bacağına tekme attı. Ablası da ona bir tokat patlattı. Lollipop yine bir tekme savurdu. Ablası onu saçlarından yakaladı,

Lollipop bir adım geriledi ve ablası onun saçlarını bırakmak istemediği için, o da kapıdan bir adım uzaklaştı. O zaman Lollipop, ablasının karnına çimdik atmaya kalktı. Ablası karnını korumak için saçını bırakınca, Lollipop kapıdan dışarı fırladı.

Ondan sonra, hemen hemen bütün büyükannesiz günler böyle geçti. O günlerin akşamları da artık eskisi gibi rahat ve huzurlu değildi; çünkü ablası, annesine ve büyükannesine Lollipop'u şikâyet ediyordu. Annesiyle büyükannesi, bir keresinde, Lollipop'un yaptıklarına çok üzüldüklerini söylediler; bir diğerinde, Lollipop'un kötü çocuk olduğunu; bir başka gün de, Lollipop'un daha akli başında davranacağını... Ondan sonra başka hiçbir şey söylemediler, bu da Lollipop'u keyiflendirdi. Böyle akşamlarda ablasına dil çıkarıyor, büyükannesine sırtını dönüyor ve annesine, "Rahat bırak beni!" diyordu.

Büyükannesinin evde bulunduğu günler de artık Lollipop için iyi geçmiyordu. Önceki gün birbirlerine ters davranmışlardı; belli ki, ertesi gün de ters davranacaklardı. Bu durumda Lollipop'un sevimli olmaya çabalaması gerekmiyordu.

Lollipop yaşamın böyle sürmesinden sıkılıyor, durumun değişmesi gerektiğini düşünüyordu. Hem de, bir an önce. Ablasından bekleyeceği bir şey yoktu. O hep kendisinin öncelikle kadın değil, çocuk oldu-

ğunu savunuyordu. Hem Lollipop'tan çok az büyük olduğunu, ev işinin kadın işi sanılmasının ise eskiden kalma saçma bir anlayış olduğunu söylüyordu. Büyükannesi, yeni işyerini göklere çıkarıyordu. O "Hofstetter'lerinden" söz etmeye başlayınca, Lollipop dişlerini gıcırdatıyordu. Gitgide daha sık diş gıcırdatır olmuştı.

"Hofstetter'lerde çalışmak keyifli!" diyordu büyükannesi. Orada bulunan mutfak aletlerini sayıyor ve elektrikli süpürgeyi, sanki halı temizleme fabrikası için reklam metni yazıyormuşçasına tanımlıyordu. Bulaşık makinesini övüyor ve çamaşır kurutma makinesini, sanki kendisi icat etmiş gibi, abartarak anlatıyordu.

Üstelik, Hofstetter'lerin çocuğunu da sevmiştii büyükannesi. İster oyun parkında otursun, ister ortalıkta emekliyor olsun, her seferinde çocuk, özellikle büyükanne'nin kapıdan girdiğini görünce sevgiyle gülümsüyor ve büyükanne giderken ağlıyordu. Bayan Hofstetter de büyükanneye, "Siz olmadan ne yaparız, bilemiyorum, sevgili büyükanne!" deyip duruyordu.

Lollipop, şu Hofstetter'lerin çocuğuna yapılan yağcılığı ve onların makinelerini pek umursamadı. Ama, büyükannesine "büyükanne" diyebilmeleri de fazlaydı artık!

"Lollipop, kabalık etme," dedi annesi. "Büyükanne'nin bir şans yakalamasına ve işinden memnun

olmasına, hiç değilse birazcık sevin.”

Lollipop sevinmedi. Azıcık bile. Ablasının bacağına tekme atmayı sürdürdü. Çünkü artık o da Hofstetter’lerden söz etmeye başlamıştı. Deli olmak işten değildi! Büyükannesi Hofstetter’lerdeyken, Lollipop’un ablası onu ziyarete gidiyor, Hofstetter’lerin çocuğunu arabayla dolaştırıyordu. Bayan Hofstetter, bu gezdirmeler için, kırmızı yeşil çizgili bir kazak armağan etmişti ablasına. Bay Hofstetter de ona İngilizce ödevlerinde yardım ediyordu. Lollipop’un ablası, Hofstetter’lerin renkli televizyonunun nerede durduğunu, müzik setinin hoparlörlerinin duvara nasıl yerleştirildiğini, holdeki büyük dolapta hangi elbiselerin asılı olduğunu saatlerce anlatıyordu.

Lollipop bu durumda kendisine yalnızca iyi yalanmış, şeffaf yeşil bir Lollipop’un yardım edebileceğini düşündü. Lollipop’u özenle hazırladı. Bu onun o güne dek hazırladıkları arasında en şeffaf ve en açık yeşil Lollipop oldu.

Lollipop, Lollipop’unu hazır bir şekilde oturma odasındaki sehpanın üstüne koydu. Annesi ve büyükannesi akşam yemeğinden sonra sofrayı toplayıp, yumuşak koltuklarına oturuncaya ve televizyon seyretmeye başlayıncaya kadar bekledi. Ablası koltuğunun önünde yerde oturuyordu. Hofstetter’lerin çocuğu için, gül kırmızısı yünden bir başlık örüyordu. Başlığı ona doğum gününde armağan etmek istiyordu.

Ablası Lollipop için bugüne kadar tek bir başlık örmemişti!

Lollipop yeşil Lollipop'unu aldı ve sağ gözüne tuttu, sol gözünü de kıstı. Büyükannesine baktı. Ablasına baktı. Büyükannesi televizyon seyrediyordu. Ablası örgüsüne dalmıştı. Lollipop, Lollipop'unu uzun süre sağ gözüne tuttu; sonra değiştirdi, sol gözüne getirdi ve sağ kıstı. Yine uzun süre baktı.

"Adamın koca burnu yakışıklı görünmesine en büyük engel," dedi büyükannesi annesine. Televizyondaki sarışın kadına gülümseyen adamdan söz ediyordu.

"Şimdi sekiz ilmek artırmam mı gerekiyor?" diye sordu ablası, örgüsünü annesine uzatarak.

"Evet, sekiz ilmek artır artık," dedi annesi. Ama örgüye baktığı yoktu, koca burunlu adama bakıyordu.

Bu işin olması için aslında bana bakmaları gerekir, diye düşündü Lollipop. Birden öksürmeye başladı. Korkunç bir öksürüktü; derin derin soluk alıyor, öğürür gibi sesler çıkarıyordu. Lollipop küçükken uzun süren bir bronşit geçirmişti. Örgü öğrenlerin ve televizyon izleyenlerin ilgisini çekmek için nasıl öksürüleceğini biliyordu.

Büyükannesi, annesi ve ablası ona baktılar. "Lollipop," diye seslendiler, "Lollipop, canım!" Hepsisi ona bakıyordu.

İşte, şimdi elimdeler, diye düşündü Lollipop.

Büyükannesi, artık Hofstetter'lere gitmeyeceğini söyleyecekti.

Büyükanne hiçbir şey söylemedi. Lollipop'un öksürüğü kesildiği için de yeniden televizyona döndü.

İşte, şimdi, diye düşündü Lollipop. Ablasının şunları söyleyeceğinden emindi: Ev işinin kadın işi olduğunu şu anda anladım. Bundan böyle ev işlerini ben yapacağım, çünkü ben bir kadını ve Lollipop'tan daha büyüğüm. Tereyağlı ekmeklerini de ben hazırlayacağım.

Ne yazık ki, ablası da artık ona bakmıyordu. Yeniden örgüsüne dönmüştü veilmekleri sayıyordu. Yalnızca annesi Lollipop'un yanına geldi. "Üşüdün mü? Birazcık su ister misin? Kendini hasta mı hissediyorsun?" diye sordu. Lollipop öfkeyle başını salladı. En iyisi şekeri ortadan kaldırmaktı. Onunla banyoya gitti. Niye, diye sordu kendine, niye bugün çalışmıyor bu şey? Şu anda acil bir durum var üstelik! Bugüne kadar çalıştı! Ne oldu bu aptal şekere. Acaba yeterince şeffaf değil mi?

Lollipop büyük banyo aynasının karşısına geçti, şekeri sağ gözüne tuttu ve solunu kıstı. Hayır, şekere cam gibiydi. Lollipop gayet net bir şekilde açık yeşil bir Lollipop görebiliyordu. Açık yeşil Lollipop aynadan ona bakıyordu, Lollipop da Lollipop'un içinden aynaya.

"Kahretsin, üç kere denedik ve sonunda yine ba-

şa döndük," diye homurdandı Lollipop öfkeyle. "Bu kadar inatçı olma ve bir şeyler yap!"

Bunu yeşil şekere yalvarırcasına söyledi Lollipop. Yeşilin ardındaki aynada Lollipop vardı ve aynadaki Lollipop korkuyla büzüldü. "Aman Tanrım!" dedi Lollipop dehşetle. "İşte, şimdi hapı yuttuk!"

Ama artık çok geçti. Yeşil Lollipop etkisini göstermişti. Lollipop, Lollipop'unu bıraktı, derin bir iç çekti ve mutfığa gitti. Tezgâhın üstünde akşam yemeğinden kalan bulaşıklar duruyordu. Lollipop tabakları aldı, lavaboya koydu ve suyla duruladı. Sonra, ocağın arkasındaki duvara sıçramış olan salça lekelerini bezle sildi. Sonra da, mutfak masasında yığılı duran, kararmış patates kabuklarını topladı ve çöp tenekesine attı. Tabaklara limonlu bulaşık deterjanı sıktı ve hepsini tertemiz yıkadı. Hatta, mutfağın yerini bile sildi. Bir yandan da, "Bu kadar inatçı olma, bir şeyler yap!" diye mırıldandı durdu.

Lollipop, Lollipop'una çok çok kızmıştı. Büyü-kannesi ve annesi mutfığa gelince, ikisi de onun olağanüstü akıllı bir çocuk olduğunu söylediler. Zaten onun cin gibi olduğunu her zaman söylerlerdi. Pohpohladıkça pohpohladılar. Aslında Lollipop hiç bu kadar çalışmamıştı. Gene de bu övgüler hoşuna gitti. Hem de çok.

Sonra ablası geldi ve onun için yeşil beyaz çizgili, mavi bir başlık örmesini isteyip istemediğini

sordu. Çünkü son zamanlarda en büyük merakı başlık örmekti. Lollipop, sarı kırmızı çizgili, mavi bir başlık istedi.

Ablası başlığı gerçekten ördü de. Başlık harikaydı. Birazcık küçüktü ama olsun. Lollipop onu sürekli kulaklarının üstüne çekmek zorunda kalıyordu. Küçük olduğu için durmadan yukarı çıkıyordu. Ama Lollipop her şeye rağmen, başlığının çok güzel olduğunu düşünüyordu. Sınıfında, kız kardeşinin ördüğü bir başlığı olan hiç kimse yoktu. Lollipop o günden sonra ablasının bacağına tekme atmadı.

Lollipop yanlış hesap yapıyor

Lollipop ve ablası, hem annelerinden hem de büyükannelelerinden harçlık alıyorlardı. Anneleri, pazartesi günleri, büyükanne ise pazarları harçlık veriyordu. Büyükanne, verdiği harçlığa "pazar parası" diyordu. Lollipop'a her pazar beş şilin veriyordu. Ablası ise on şilin alıyordu.

"O daha büyük olduğu için," diyordu büyükannesi. "Büyük çocukların daha fazla paraya ihtiyacı vardır."

Ama annesi şöyle diyordu: "Bu kesinlikle doğru değil. Küçük çocukların gereksinimleri azdır diye bir şey olmaz, onların farklı şeylere gereksinimleri olabilir." Ayrıca, şunu da diyordu: "Aslında bu iş gereksinmeye göre yürümez. Çocuklara gereksinimleri kadar değil, ancak ayırabileceğim kadar harçlık verebilirim."

Dolayısıyla, Lollipop'un annesi bir pazartesi

günü şöyle diyebiliyordu: "Bu hafta ne yazık ki, elektrik ve gaz faturası gelecek!" O zaman Lollipop ve ablası daha az harçlık alıyorlardı. Bir başka pazartesi ise şöyle diyebiliyordu: "Fazla mesai ücretimi aldım!" O zaman da Lollipop ve ablası daha çok harçlık alıyorlardı.

Lollipop şu ana kadar harçlığıyla rahatça idare etmişti. Fazla parası olunca, dondurma, çıkartma ya da yeni kırmızı kalem alıyordu. Parası az olunca ablasının kalemini alıyor, onun dondurmasını paylaşıyor ve çıkartma da almıyordu.

Lollipop'un para sıkıntısı, öğretmen derste çok konuştukları ve kıkırdadıkları için Egon'u onun yanından uzaklaştıınca başladı. Öğretmen Egon'u öne oturttu. Lollipop'un yanına ise Eveline oturdu.

Eveline, okulun en güzel kızıydı. Altın sarısı lüle lüle saçları, minicik burnu, menekşe mavisi gözleri vardı. Lollipop, güzel Eveline'nin yanına oturmasına çok sevindi.

Daha ilk ders arasında Eveline, "Hey, Lolli, okuldan sonra dondurma yemeğe gidelim mi?" diye sordu.

Lollipop daha da çok sevindi. Bu onun için büyük bir onurdu. Yoksa Eveline, okuldan sonra her zaman, dördüncü sınıftaki "Güzel Peter"le giderdi eve. Ya da dondurma yemeye.

Lollipop aslında dondurmayı süpermarketten ya da pastaneden alacaklarını düşünmüştü. Ama,

Eveline ana caddedeki İtalyan Pastanesi'nin dondurmasının çok güzel olduğunu söyledi. Bu durumda Lollipop, Eveline'le İtalyan Pastanesi'ne gitti. Orada da, tezgâhın yanında durup, bir külâh ahududulu dondurma alacaklarını düşündü. Ama Eveline, salonda oturup dondurma yemenin daha hoş olacağını söyledi. Beyaz tül perdeli pencerenin yanındaki küçük mermer masaya oturdular. Sonra garson kız geldi, ona küçük birer porsiyon ahududulu dondurma ısmarlayacaklarını sanıyordu Lollipop. Ama Eveline garsona, "Bir kup melba, lütfen," dedi. O zaman Lollipop da kendine bir kup melba istedi.

Bugüne kadar böyle bir şeyin varlığını bilmiyordu. Kup melba, bir top vanilyalı dondurmanın üstünde yarım şeftali, krema, çevresi kirazlarla ve tadı liköre benzer kırmızı sosla süslenmiş bir şeydi. Oldukça güzeldi, ama ahududulu dondurmanın daha lezzetli olduğunu düşündü Lollipop. Hem, yemesi de daha kolaydı. Şeftali çok sertti, dondurma ise çok yumuşak, şeftali dondurmanın ve kremanın içinde kayıp duruyor, Lollipop onu parçalamaya çalışırken, dondurma ve krema kaptan dışarı taşıyordu.

"Kup melba süper," diye belirtti Eveline. Başka bir şey söylemedi. Dondurmayı öyle hızla kaşıklıyordu ki, konuşmaya zamanı yoktu. Sert şeftali de ona sorun çıkarmamıştı. Kup melba yemeğe alışık görünüyordu. Eveline dondurmasının son parçasını yuttuktan ve

kabın kenarında kalan kremayı da yaladıktan sonra, kırmızı sosunu içti ve yerinden fırladı.

"Hoşça kal, Lollipop!" diye seslendi. "Gitmem gerekiyor; annem öğle yemeğine bekliyor."

Salonun dışına çıkmıştı bile. Oysa Lollipop, Eveline'in kendi hesabını ödeyeceğini düşünmüştü.

İki kup melbayı ödedikten sonra tam bir şilin kalmıştı Lollipop'un cebinde. Günlerden salıydı ve Lollipop dün iyi bir harçlık almıştı. Büyükannesinden de boyama kitabı için ayrıca para almıştı. Lollipop'un canı sıkıldı.

Ama, ertesi gün okulda Eveline ona menekşe mavisi gözleriyle bakıp, "Tatlı Lollipop'cuğum, bir silgiye ihtiyacım var; bana üç şilin borç verir misin?" dediğinde, cebindeki son şilini ona verdiği gibi, Egon'dan borç aldığı iki şilini de verdi.

Bu, her gün böyle sürüp gidiyordu. Bir keresinde Lollipop, Eveline'i şekerkiye götürdü ve onun için yüz gram karamel aldı. Sonra da pastaneye gittiler. Bir başka gün defter ve *Miki Fare* için para gerekti. Sonra da, kurşunkalem için. Ayrıca, Lollipop'un sandviçine de sürekli ortak oluyordu Eveline.

İki hafta sonra Lollipop sınıftaki on dört çocuğa borçlanmıştı. Ders aralarında şu sözlerden başka şey duymaz olmuştu: "Lollipop, borcunu ne zaman ödeyeceksin?" ya da "Lollipop, eğer borcunu en kısa zamanda ödemezsen, annene söyleyeceğim!"

Elbette Eveline bunların hepsini duydu; ama, ya çok aptal bir kızdı ya da korkunç kötü yürekli biriydi. Lollipop'tan para, şeker ve dondurma istemeye devam ediyordu. Lollipop, "Lütfen, Eveline, bugün gerçekten param yok!" dediğinde, Eveline menekşe mavisî gözlerini kısıyor ve sesi neredeyse ciyıklamaya başlıyordu. "O zaman ben de pastaneye Güzel Peter'le giderim," diye o tuhaf sesiyle bağıriyordu. Artık seni sevmiyorum, demekti bu.

Lollipop ne yapacağını bilemiyordu. Karışık Otto'ya danıştı.

"Lollipop, bırak bu kızın peşini, o seni yalnızca yiyip bitiriyor!" dedi Otto.

Ama bu iyi bir öğüt değildi; Lollipop bunu zaten biliyordu. Aptal değildi; yalnızca, Eveline'e deli gibi âşıktı.

Derken, büyükannesiz bir gün, ablası da piyano dersindeyken, Lollipop mutfakta salata için sosis doğradığı sırada kapı çaldı.

Lollipop gidip kapıyı açtı. Dışarda Egon duruyordu; elini açıp uzatmıştı. Sinirli sinirli bakarak, "Lollipop, paramı istiyorum. Senden yirmi dört şilin alacağım var. Bugün annemin doğum günü!" dedi.

Büyükannesiz günlerde onun eski para çantası mutfakta dururdu. Büyükanne sabahleyin içine para koyar, Lollipop ya da ablası alışverişe gittiklerinde bu çantadan para alıp öderlerdi. Fişi de çantanın içi-

ne koyarlardı. Akşam büyükanne kalan parayı sayar ve fişi kontrol ederdi. Hiçbir zaman tek kuruş eksik çıkmazdı, çünkü Lollipop da, ablası da para üstü alırlarken çok dikkat ederlerdi.

Egon karşısında durmuş, elini uzatmış beklerken, Lollipop büyükannenin para çantasını aldı ve ona yirmi dört şilini ödedi.

"Tamam, sağ ol. Niye zamanında ödemedin sanki!" dedi Egon ve koşarak gitti.

Lollipop bir saatten fazla mutfakta, tezgâhın yanındaki taburede oturdu ve eksik olan yirmi dört şilini büyükannesine nasıl açıklayacağını düşündü. Bu pek kolay değildi. Hayır, bu hiç kolay olmayacaktı! Büyükannesi kesinlikle şöyle diyecekti: "Lollipop, sen dibi delik torbanın tekisin."

Büyükanne geçen haftalarda ona hep beş şilin vermişti. Pazar günleri dışında da. Lollipop soruna bir çözüm bulamadığı için Karışık Otto'ya gitti ve patates çuvalının üstüne tünedi. Orada daha iyi düşünebiliyordu. Böyle oturup düşünürken, Otto'nun tezgâhında duran alışveriş fişleri gördü. Fişler beyazdı. Ama Lollipop o sırada Lollipop'undan baktığı için fişler açık yeşil görünüyordu. Açık yeşil fişler boş değil, yazılıydı. Müşterilerin çoğu dükkândan çıkarken fişlerini almıyordu.

Lollipop çuvaldan indi ve fişleri aldı. Bazılarının üstünde büyük rakamlar, bazılarında ise küçük

rakamlar vardı. Sonra biri gözüne çarptı, üstünde şu yazılıydı:

SATIŞ FİŞİ

TARİH:
NO:

CİNSİ	TUTARI
	14.30
	3.20
	6.50
TOPLAM	24.00

Lollipop rahat bir soluk aldı. Diğer fişleri tezgâhın altındaki çöp sepetine attı. 14.30, 3.20 ve 6.50 yazılı pusulayı cebine soktu. Eve geldiğinde onu çıkardı.

14.30'un yanına resim defteri, 6.50'nin yanına silgi, 3.20'nin yanına da kurşunkalem yazdı. Sonra da fişi eski para çantasının içindeki göze yerleştirdi. Akşam büyükannesi parayı sayıp fişi toplarken, Lollipop onu gözledi. Ancak büyükanne Lollipop'un fişini ayrıntılı incelemeden yerine koydu. Lollipop'un içi rahatlamıştı.

Ne var ki, Lollipop'un bu rahatlığı uzun sürmedi. Okulda, Lollipop'un Egon'a olan borçlarını ödediği söylentisi yayılmıştı. Bunun üzerine diğer çocuklar baskılarını artırdılar ve Eveline de Lollipop'a çok kızdı. Çünkü bütün okulda Lollipop'un borç almadığı

tek bir çocuk kalmamıştı. Öbür sınıflarda bile.

“Artık seninle işim bitti,” dedi Eveline ve gözlerini kıstı. “Artık Güzel Peter’le pastaneye gideceğim.”

Eveline bunu söylemekle kalmadı. Yaptı da. Okul bitiminde Güzel Peter’le el ele çıkıp gitti. Lolli-pop üzgün üzgün eve döndü.

Birkaç gün sonra Eveline’in neden olduğu üzüntüsü hafiflemişse de, Lollipop’un neşesi henüz tam yerine gelmemişti. Çünkü her gün öğleden sonra kapı çalınıyor ve her seferinde çocuklar karşısına dikilip ellerini uzatarak, “Borcunu derhal öde! Annemin doğum günü var!” diyorlardı.

Egon çocuklara yol göstermişti: “Eğer, Lollipop’un evine giderseniz, ödüyor.” Doğru, Lollipop ödüyordu. Evdeki eski para çantasından.

Büyükanne akşam olunca sürekli ilginç hesaplar buluyordu. Fişteki on yedi şilinın yanına Lollipop şunu yazmıştı: Sucuk. Büyükanne on yedi şilinlık sucuktan tatmak istediğinde Lollipop sucuğu yediğini söylüyordu. Dokuz şilin tutan elmaları da yemişti. Sonunda, ayakkabıcının bir topuk tamiri için elli üç şilin istemesi annesini çileden çıkardı. “Bu adam aklını kaçırmış!” diye bağırdı. “Bundan sonra başka birine gideriz!” Lollipop’un ablası da Coca-Cola yüzünden sitemler ediyordu. “Her gün bir büyük şişe,” diyordu, “bu kadarı da fazla ama!” Aslında Lollipop bir damla bile kola içmemişti. Kolayı içen Fini’ydi. Kom-

şunun kızı. Lollipop süpermarkete onunla gidiyor ve fişi alıp cebine atıyordu.

Dört hafta sonra Lollipop borçlarının hepsini ödeyip bitirmişti ve artık borca girmiyordu. Eveline de Güzel Peter'le çıkıyordu artık. İyi bir matematikçi olan Lollipop son haftalarda büyükannesinin çantasından kaç para aldığını kuruşuna kadar biliyordu. Tam iki yüz altmış beş şilin tutuyordu! Lollipop sık sık iki yüz altmış beş şilini düşünmek zorunda kalıyordu ve bu hiç de hoş bir duygu değildi.

Bir akşam annesi, iş arkadaşlarından birinden söz ederken şöyle demişti: "Berbat bir oğlu var. Annesinin çantasından para alıyor aşağılık herif."

İş arkadaşının oğlu gerçi yetişkin biriydi ve annesinin binlerce şilinini çalmıştı, ama yine de Lollipop kendisinin sanki bu adam gibi "aşağılık" olduğunu düşündü. Oysa, Lollipop öyle biri olmak istemiyordu.

Ertesi gün salıydı. Lollipop tavukçuya Tommi'yi ziyarete gitti. Kolunun altında, pakete sardığı uzaktan kumandalı oyuncak kamyonu vardı. Tommi her cuma Lollipop'a geldiğinde bu oyuncağa hayran hayran bakıyordu.

"İki yüz altmış beş şiline ona sahip olabilirsin," dedi Lollipop arkadaşına.

"Nasıl istersen," dedi Tommi. Ama bir de annesine sordu. Bayan Kronberger bunu uygun bir alışve-

riş buldu. Kumbaradan iki yüz altmış beş şilin alıp getirdi.

Lollipop her zamankinden daha erken ayrıldı. Tommi'nin kamyonu sürekli elinde tutup, "benim arabam" deyip durmasına katlanamamıştı.

Karışık Otto'ya gitti ve olup biteni ona anlattı. Elbette, "Eveline için çok para harcadım ve sonra da..." diye değil, "Sınıfımızda bir çocuk Eveline için öyle çok para harcadı ki..." diye anlattı.

Karışık Otto can kulağıyla dinledi ve arada bir, "Şu kadınlar, insanın aklını başından alırlar!" diye mırıldandı. Sonunda Lollipop, "Peki, bu çocuk iki yüz altmış beş şilini ne yapsın?" diye sordu.

"Çocuk büyükannesine gitsin, her şeyi itiraf etsin, parayı ona versin ve özür dilesin," dedi Otto.

"Olmaz!" diye bağırdı Lollipop. "Bu sorunun itiraf etmeden, özür dilemeden halledilmesi gerekiyor."

"Peki," dedi Karışık Otto. "Eğer arkadaşın daha önce kabarık fişler çıkarmışsa, şimdi de çok düşük hesaplar çıkarabilir."

"Harika bir fikir!" diye bağırdı Lollipop ve dükkândan öyle hızla koşarak çıktı ki, ardından bağırarak Karışık Otto'yu duymadı bile: "Dur, Lollipop, bu fikrin eksik bir yanı var!"

Büyükanne akşam para çantasında, üstünde yirmi şilin, yanında da Lollipop'un yazısıyla şnitzel yazılı bir fiş buldu. Bir fişe, bir Lollipop'un Kasap

Muster'den satın aldığı şnitzele baktı.

"Bugüne kadar," dedi büyükanne, "hiç böyle se-kiz tane kalın şnitzelin fiyatı yirmi şilin olmadı; bun-ların fiyatı garanti üç katıdır. Şnitzelin yirmi şilin ol-duğu günler çok gerilerde kaldı!"

Büyükanne, Bay Muster'in kesinlikle yanlış he-sap yaptığını, yarın erkenden yaşlı adama gidip, yan-lışı ona açıklayacağını söyledi. "Ben dürüst bir kadı-nım," dedi. "Kimseyi aldatmam!"

Büyükanneyi bu düşüncesinden caydırmak mümkün olmadı. Üstelik, olay bu kadarla da kalmadı. Lollipop annesi için de yünlü bir kilotlu çorap almıştı; çünkü, havalar giderek soğuyordu. Yüz şilin ödemişti bu çorap için. Karışık Otto'dan da, "Süper İndirim!" yazılı bir etiket almıştı. Otto'nun dükkânındaki peynir paketine yapıştırılmış bir etiket. Oysa, o şimdi çora-bın üstündeydi ve annesi buna çok sevinmişti.

"Bu harika bir şey, Lolli," diye bağırdı annesi. "Yarın bana bu çoraplardan dört tane daha al, olur mu!"

Lollipop'un rengi daha da uçtu. Et hesabında olandan daha beter beyazlamıştı. Ödeyecek yeterin-ce parası kalmamıştı artık. Renginin uçması yetmi-yormuş gibi, bir de ablası gelip, Lollipop'un çorabı aldığı mağazada şu anda kilotlu çoraplarda indirim olmadığına yeminler etti. "Bu çorap da, bu sabah vit-rinde etiketinde yüz şilin yazan çorap," dedi. Etin fişi-

ni görünce de, "Muster'in, hesabı şerit üstüne yazan bir yazarkasası var. Bu, Muster'den alınmış bir fiş değil! Bu Karışık Otto'dan alınmış!"

İşte şimdi Lollipop'un suratı yeni yağmış kar kadar bembeyaz kesilmişti.

"Lollipop, bütün bunlar ne demek oluyor?" diye sordu annesi.

"Lollipop, bunları bize açıkla!" dedi büyükannesi.

"Lollipop, konuşsana!" diye bağırdı ablası.

Ama Lollipop'un rengi iyice uçmuştu. Kaskatı durdu. Dilini yutmuş gibiydi.

Annesi, ablası ve büyükannesi, "Lollipop, ne demek bunlar, açıklasana, konuşsana!" diye koro halinde bağırp, onu sarstılar. O zaman Lollipop yatağına attı kendini, büzüldü ve tek kelime etmedi. Annesi, büyükannesi ve ablası peşinden gelip sormaya devam ettiler, ama tek bir cevap alamadılar.

"Hiç değilse bir şeyler söyle," dedi annesi.

O zaman Lollipop, "Hemen bir Lollipop istiyorum. Yeşil Lollipop!" dedi.

Ablası Karışık Otto'ya koştu. Dükkânın kapanma saati geldiği için, arka kapıyı çaldı. Kısa bir süre sonra elinde yarım düzine yeşil Lollipop'la geri döndü. Onları Lollipop'un komodininin üstüne koydu.

"Haydi, bir şeyler söyle ama," dedi büyükannesi. Lollipop solgun bir şekilde başını salladı. Büyükannesi

nesi ve annesi Lollipop'un yatağına oturdular. Ona güzel sözler söylediler. Ama bir işe yaramadı. Bunun üzerine yatmaya gittiler. Ama Lollipop uzun süre uyumadı ve altı yeşil Lollipop'un altısını da incecik ve şeffaf olana dek yaladı. Sabaha kadar oturdu. Sonra, bitkin ve solgun bir şekilde, tek kelime etmeden yataкта otururken doktor geldi. Büyükannesi telefonla arayıp doktoru çağırmıştı.

"Aç ağzını, delikanlı," dedi doktor ve başucu lambasının ışığını Lollipop'un yüzüne tutup, ağzına baktı. Doktor her zaman anjin ya da boğaz iltihaplanmasını kontrol etmek için önce çocuğun ağzına bakar. Lollipop'un boğazı -içi- yemyeşil olmuştu. Altı Lollipop acayip boyar insanın ağzını.

"Tuhaf bir paslanma," diye mırıldandı doktor ve düşünceli bir şekilde başını salladı. "Çok tuhaf!" Lollipop'a şurup, pastil ve nemli bir beze damlatılıp boğaza sarılacak ilaç yazdı.

Lollipop bir hafta boyunca yattı. Büyükanne o hafta Hofstetter'lere gitmedi. Lollipop'un başucunda oturdu ve ona bir kazak ördü. Yeşil boğaz hastalığının ilk gününde en az on iki kere sordu: "Haydi, canım Lolli'ciğim, söyler misin, nedir bu ucuz çorap ve ucuz et meselesi?"

Ama Lollipop yine tek kelime etmedi. Yalnızca yeşil Lollipop'un birini sol gözüne tuttu ve büyükannesine baktı. "İki tanesi daha iyi oluyor," dedi kendi

kendine. Yeşil boğaz hastalığının ikinci gününde büyükanne altı kere daha çorap ve et meselesini sordu. Üçüncü gün bu konudan hiç söz etmedi. Emin olmak için, Lollipop iki gün daha Lollipop'lerden baktı ve yedinci gün yataktan kalktı. Yüz elli şilini pantolon cebinden çıkartıp, hiçbir şey demeden büyükannesine uzattı.

"Ne oluyor?" diye sordu büyükanne. "Niye? Ben ne yapıp—" ama konuşmayı sürdüremedi, çünkü Lollipop yine bir Lollipop dayamıştı gözüne.

"Peki, o zaman," dedi büyükanne, "bu iyi oldu." Sonra da, "Bu parayla kendime şapka alacağım, yeşil bir şapka; uzun zamandır almak istiyordum zaten," dedi ve, "Şu berbat yeşil şekeri de çek artık gözünden. Dayanamıyorum!" diye ekledi.

Lollipop şekeri çekti ve yine konuşmaya başladı. Hatta, çok fazla konuştu. Söyleyecek çok şeyi vardı. Okuldan, yapacakları tatilden, yüzme havuzundan söz etti. Tommi'den ve tavukçudan da. Ve uçurtmadan. Sonra Hofstetter'leri sordu. Ancak, külotlu çoraptan ve etten hiç söz etmedi.

Lollipop ve Lehmann

Kimi insan köpekleri sever, kimisi sevmez. Lollipop köpeklerden korktuğu için hangi gruba dahil olduğunu bilmiyordu. Eğer biri bir şeyden korkuyorsa, korktuğu şeyi sevmediğine karar veremez. Bazen şöyle düşünürdü Lollipop: Eğer köpeklerden korkmasam, onların kulaklarını okşar ve biraz da kuyruklarından çekerdim. Bazen de şöyle düşünürdü: Diyelim ki, köpeklerden korkmuyorum, gene de kötü kokuyorlar ve havlıyorlar; ayrıca tüy döküyorlar. Lollipop yalnızca büyük, havlayan ya da küçük ama ısırان köpeklerden değil, tatlı bakışlı, ipek tüylü, yumuşacık kuyruğu sallanan köpeklerden de korkuyordu. Hatta, apartman görevlisinin titrek finosundan bile. Üstelik bu fino, fare kadar bir şeydi; tek farkı bacaklarının uzun olmasıydı.

Annesi, büyükannesi ve ablası, Lollipop'un büyük köpek korkusundan habersizdiler. Lollipop bu

konuda hiç konuşmazdı. Çünkü diğer çocuklar köpekten korkan çocukları aptal yerine koyuyordu. Lollipop, bir anda saldırgan bir köpeklerle karşı karşıya kaldığında çok korktuğundan söz eden ablasına o kadar çok gü-lüyordu ki.

“Köpekten korkuyor! Ne saçma!” diye bağıırırdı Lollipop. O zaman annesi, “Tamam sen korkmuyorsun, ama korkan biriyle alay etme!” derdi. Lollipop sırtıtmaya devam eder, gerçekten korkak biri değilmiş gibi yapar ve ablasına, “Söylesene, köpekten korkmak nasıl bir şey?” diye sorardı.

“İnsanın kalbi duracakmış gibi oluyor,” derdi ablası, “ve boğazım tıkanıyor. Bazen de titremeye başlıyorum.”

“Amma gülünç,” derdi Lollipop ve içinden de, “Ecel terleri dökmediğine şükretsın,” diye geçirirdi.

Lollipop, köpeklerin yanından ancak belli bir uzaklıktan geçmeye cesaret edebiliyordu. Hatta, köpek yüksek ve sağlam bir çitin ardından havlasa bile, Lollipop yolun karşı tarafından yürümeyi yeğliyordu. Süpermarketin giriş kapısında, tasmaı takılı ve bağılı bir köpek görürse, girişinde köpek bulunmayan başka bir markete giderdi hemen. Köpeğı olan okul arkadaşları kesinlikle ona gelmezlerdi. Onlardan bir şey istemeye gittiğinde ise, rüzgârda, yağmurda, hatta kar yağarken bile evin önünde bekler, arkadaşını pencereden bakana kadar ısıık çalardı.

Eğer Lollipop günün birinde, köpeğin tekine yaklaşmak zorunda kalırsa, bunu ancak bir gözüne Lollipop'unu dayayarak yapardı. O zaman şekerini sıkıca tutar ve köpeği büyülemişçesine mırıldanırdı: "Yerinden sakın kıpırdama, duyuyor musun?" Yine de köpekler yerlerinden birazcık kıpırdar ve kuyrukla-rını sallarlardı.

Lollipop'un büyükannesi, Bayan Ehrenreich adında biriyle tanışmış ve çok sıkı dost olmuştu. Bayan Ehrenreich haftada iki ya da üç kez büyükan-nesini ziyarete geliyordu. Lollipop'a şeker, gazlı ka-lem ya da boyama kitabı getirdiği için, "Bu akşam Bayan Ehrenreich geliyor!" dendiğinde sevinirdi. Ba-yan Ehrenreich'a kapıyı Lollipop açardı. Ona ilk hoş geldin diyen o olur ve de, misafirin getirdiği iki boyaa-ma kitabıyla iki gazlı kalemden –Bayan Ehrenreich ablası için de getirirdi– en güzel kalem ve kitabı seç-me hakkını elde ederdi.

Bir keresinde büyükanne, "Bu akşam Bayan Eh-renreich, Lehmann'la birlikte geliyor," dediğinde, Lol-lipop, Lehmann'ın Bayan Ehrenreich'ın erkek arkada-şı olduğunu zannetti.

Birlikte yaşadığı, bıyıklı, dazlak kafalı, cimrinin teki bir erkek arkadaştan sık sık söz etmişti Bayan Ehrenreich. Adamın adı Ludwig'di ve öyle cimriydi ki, Bayan Ehrenreich ekmeğe fazla tereyağı sürdüğün-de ya da çaya fazla rom koyduğunda bunu diline do-

lardı. Lollipop, bıyıklı, dazlak kafalı ve cimri Lehmann'ın geleceğine çok sevindi. Öncelikle cimri birini göreceği için sevindi, çünkü Lollipop'un tanıdıklarından hiçbiri cimri değildi.

Akşam beklenen saatte kapı çaldı ve Lollipop açmaya koştu. Acaba Lehmann'ın cimriliği suratından okunur mu, diye düşündü Lollipop. "Herkes iyi akşamlar!" diyerek hızla kapıyı açtı ve birdenbire korkuyla geriye sıçradı. Dışarda, girişte, Bayan Ehrenreich'in yanında bir köpek duruyordu. Orta büyüklükte, kahverengi benekli, düşük kulaklı, kısa kuyruklu bir köpek.

"Merhaba, Lollipop!" dedi Bayan Ehrenreich neşeli bir şekilde ve sonra da, sanki çok doğal bir şey yapıyormuş, sanki kimse köpekten korkmazmış gibi, Lehmann adındaki köpekle birlikte hole giriverdi.

Lollipop tuvalete kaçtı ve kapıyı sürgüledi. Bayan Ehrenreich, "Lollipop, bir tanem, bak sana kes yap getirdim," dediğinde dışarı çıkmadı. Derken, annesi, "Lollipop, yemek yiyoruz!" diye seslendiğinde de dışarı çıkmadı. Hatta, ablası, "Lollipop, sıkıştım!" dediğinde bile dışarı çıkmadı.

Lollipop ancak, Lehmann'ın oturma odasına gittiğinden emin olduğu zaman tuvaletten dışarı çıktı. Tuvaletin kapısını dikkatlice açtı, sürünerek odasına gitti ve komodinin çekmecesinden yedek Lollipop'unu aldı. İncecik yalanmıştı ve göreve hazırды. Lollipop odadan çıkmak istedi, ama birden kapıda Lehmann'ın

durduğunu gördü. Lehmann'ın gölgesi kapının önünü kaplamıştı. Lehmann dilini dışarı sarkıtmış soluyordu. Astımı mı vardı, yoksa canı çocuk eti mi çekmişti, anlamak zordu. Lollipop'un kalp atışları değişmişti; terlemeye başladı; boğazı sıkılır gibi oluyordu. Oysa, şu anda içerde, yemeğin üstüne ahududulu dondurma gelmiş olmalıydı. Ahududulu dondurma kolay erir ve erimiş dondurma da hiç lezzetli olmazdı. Lollipop, Lollipop'unu titreyerek kaldırıp gözüne tuttu, baktı, kapının eşiğine doğru bir adım attı, sol ayağı Lehmann'ın sağ patisinin yanına gelmişti.

"Kıpırdama, canavar!" diye fısıldadı büyüler gibi, ama Lehmann yerinden fırladı ve Lollipop da odasına geri kaçtı. Yeşil Lollipop'u gitmişti. Elinde yalnızca sapı kalmıştı. Yeşil şeker Lehmann'ın ağzındaydı. Lollipop, şekerinin Lehmann'ın dişleri arasında çatır çatır eridiğini duydu. Lollipop, sandalyenin üstüne çıktı, oradan çalışma masasına ve ardından da sandığın üstüne. Gözlerini kapıya, Lehmann'a dikti. Lehmann ağzını yalamış ve tekrar kapının girişine uzanıp, endişe verici biçimde, derin derin solumaya başlamıştı. Derken, kapıya ablası geldi ve eğer hemen içeri gelmezse, güzelim dondurmanın başına kötü şeyler gelebileceğini söyledi. Lehmann'ı okşadı. Lehmann, onun korktuğu köpek türünden değildi.

"Dondurma istemiyorum," dedi Lollipop.

"Seninkini alabilir miyim?" diye sordu ablası.

“Evet,” dedi Lollipop.

Ablası oturma odasına geri döndü. Lollipop onun şöyle söylediğini duydu: “Lollipop gene saçmalıyor; sandığın üstüne tünemiş, aptal aptal bakıyor ve dondurma istemediğini söylüyor.”

Derken, ablasının dondurmasını yiyişini duydu Lollipop. Dondurma kaşığının kâseyi sıyrışını duydu. Bu ses onu can evinden vuruyordu. Ardından da tabanca seslerini duydu. Bugün televizyonda onun en sevdiği polisiye film oynuyordu. Cam gözlü adamın filmi. Lollipop bir kez daha denemeye karar verdi. Usulca sandıktan indi, yatağın üstünden geçip komodine ulaştı ve son yedek Lollipop’unu çıkardı. Çok mükemmel yalanmış olmasına rağmen, biraz daha yaladı; sonra onu sağ gözüne tuttu; sol gözünü kısıtı ve kapıya Lehmann’a doğru yaklaştı. Daha odanın ortasına gelmemişti ki, Lehmann yerinden fırlayıp odaya girdi ve yeşil şeker uçtu gitti. Bu kez sapıyla birlikte.

“İmdat,” diye bağırdı Lollipop. “İmdat!”

Büyükannesi koşarak geldi. Ama Lollipop’un köpeklerden korktuğunu bilmiyordu. Üstelik, Lehmann çoktan odadan çıkmıştı. Lollipop imdat diye bağırınca, hole fırlamıştı. Lehmann böyle çılgınlara dayanamıyordu.

Lollipop bir süre büyükannesinin göğsünde hıçkırarak ağladı; büyükannesi de onu uzun uzun teselli

etti. Sonra Lollipop büyükannesine bir yalan uydurdu. "Pencerenin önünde," dedi, "korkunç bir surat vardı. Bıyıklı, gerçek bir katil suratı; parlak bir burnu vardı ve burnunu cama dayamıştı." Büyükanne bütün bunların televizyonda kötü şeyler seyrettiği ve çok fazla çizgi roman okuduğu için olduğunu söyledi. Lollipop'u sakinleştirmek için pencereyi açıp sokağa baktı; aşağıya, sağa, sola, hatta gökyüzüne bile baktı. "Uzakta ya da yakında tek bir insan da yok, katil de yok!" diye cesaret verdi ona.

Ardından, Lollipop'u oturma odasına götürdü.

Lehmann oturma odasının kapısında yatıyordu. Uyuyormuş, sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş gibiydi. Ablası dondurmayı yiyip bitirmişti ve cam gözlü adam cinayeti çözmüştü. Lollipop çok üzüldü.

Bayan Ehrenreich artık hep Lehmann'la geliyordu, çünkü erkek arkadaşı Ludwig ondan ayrılmış, yaşlı annesinin yanına taşınmıştı. Ehrenreich, Ludwig'le çok kavga etmişti. Ludwig'in cimriliği ya da Bayan Ehrenreich'in savurganlığı yüzünden. Herkes soruna kendi açısından bakıyordu. Ludwig giderken Bayan Ehrenreich'a şöyle demişti: "Bu savurganlığından vazgeçmezsen, geri dönmeyeceğim. Bundan emin olabilirsin!"

"Ama çok bekler," diye hıçkırdı Bayan Ehrenreich. "Kalbim kırıldı! Ne ciddiye alırım, ne de pes

ederim!”

Büyükanne başıyla onayladı. Romlu çayın da, bol tereyağı ekmeğın de gerçekten savurganlık sayılmayacağını belirtti.

Eskiden hep cimri Ludwig'in yanında kalan Lehmann, artık hep Ehrenreich'la birlikte geliyordu. Çünkü o, evde yalnız kalmak istemeyen bir köpekti. Yarım saat yalnız kalsa havlaması bütün apartmanı sarıyor, kapıdan biri geçse korkunç uluyordu. Öyle korkunçtu ki, apartman görevlisi hayvanları koruma derneğine telefon etmekle tehdit etmişti. Ayrıca Lollipop'un ablası da Lehmann'ı görmek için can atıyordu. Onu çok seviyordu. “Öyle akıllı bir köpek ki,” dedi Lollipop'a, “bir bir daha kaç eder diye sorunca, iki kere havlıyor; iki ile ikiyi toplamayı da beceriyor.”

Lollipop, Lehmann'ın gerçekten matematiksel havlama yeteneğı olup olmadığını kontrol edemedi, çünkü Ehrenreich ziyarete geldiğinde odasından dışarı çıkmıyordu. Hatta, akşam yemeğini bile odasında yiyordu. Kitap okumak istediğini söylüyordu. Ehrenreich ve Lehmann'lı günlerde Lollipop kitapçıdan en az üç kitap alıp geliyordu. Büyükannesi buna çok seviniyordu. Çünkü televizyon seyretmesine ve çizgi roman okumasına karşıydı. Ablasına, kitap okurken Lollipop'u rahatsız etmesini yasaklamıştı. “Kitap okumak,” diyordu, “okumak güzeldir ve doğrudur. Okumak insanı bilgili kılar, ufkunu genişletir.” Aslında

da Lollipop okumuyordu. Yalnızca büyükannesi akşam yemeğini getirdiğinde okuyor gibi yapıyordu. Büyükannesi dışarı çıkar çıkmaz kitabı kapıyor, gözlerini tavana dikip, ilginç düşler kuruyordu. Bir sirk sanatçısı olduğunu ve bir sirkte bir düzine vahşi kurt köpeğiyle gösteri yaptığını düşünüyor; bu vahşi kurt köpeklerini alev çemberlerinden atlatıp, arka bacakları üstünde dans ettiriyordu. İnsanlar onu çılgınca alkışlıyordu. Lollipop büyük bir kahramandı. Ama sonra oturma odasından Lehmann'ın havlaması duyuluyor –herhalde on altının karekökünü hesaplıyordu– ve Lollipop, o muhteşem düşlerinden koparılmış oluyordu.

Yine böyle, cam gözlü adamın filmini kaçırdığı bir günün ertesinde Lollipop, aşağıya Karışık Otto'ya indi. Patates çuvalının üstüne tüneyip, satış yapmakta olan Otto'yu izledi. Dükkânda müşteri bulunmadığı ve Otto'nun makarna paketlerini rafa dizdiği sırada, "Şekerler Lehmann'a etki etmiyor," dedi.

"Vah vah!" dedi Otto.

"Çünkü onları yiyor! Onları yiyince de, artık etki edemiyorlar."

"Kahretsin!" diye mırıldandı Karışık Otto. Küçük bir etiketın üstüne kalın keçeli kalemle makarnanın fiyatını yazıyordu. Kalemın mürekkebi etiketın üstünde lekeler oluşturarak yayıldı.

“Şimdi ne yapacağım ben?” diye sordu Lollipop.

Karışık Otto bozulan etiketi bir kenara koyup, Lollipop’a baktı ve başını kaşıyarak, “Affedersin, tam anlamadım, fiyatları yazmakla meşguldüm. Kime etki etmiyor?”

Lollipop cevap vermedi. Bu oldukça zor bir konuydu. Otto’nun yeşil şekerler hakkında bir şey bildiğini sanmıyordu Lollipop. Otto bazen yeşil Lollipop’ları kokulu normal şekerlerle aynı sanıyormuş gibi görünüyordu. Bazen de sanki yeşil şekerleri bilir gibi görünüyordu. Lollipop’un etkisi hakkında bir şey bilmiyorsa, diye düşündü Lollipop, o zaman bu konudan hiç söz etmemek daha iyi. Böyle durumlarda fazla konuşmamak en iyisiydi. Patates çuvalından indi ve dükkândan dışarı çıktı.

“Hey, Lollipop!” diye bağırdı peşinden Otto.

Lollipop onu duymamış gibi yaptı. Parka gitti. Çocuk bahçesinden uzakta bir banka oturdu; çünkü düşünmek istiyordu ve çocukların gürültüsü düşürürken onu rahatsız edebilirdi. Bank satranç masalarının yanında. Masalardan birinde oldukça yaşlı iki adam oturmuş, satranç oynuyorlardı. Biri o sırada diğerine, “Şah!” dedi. Yüksek sesle konuşmuyordu. Ama gene de bu Lollipop’u düşünürken rahatsız etti. “Şah” diyen adama dikkatle baktı. Dazlak kafalı ve bıyıklıydı. Şimdi de, “Şah mat!” demiş ve oyun sona ermişti.

"Haydi bakalım," dedi öbür adam ve taşları toplayıp yeniden dizdi. "Haydi bakalım, oyunda kazanan aşkta kaybeder!" Bunun üzerine, dazlak kafalı, bıyıklı adam içini çekti.

"Onsuz nasıl yaşayabiliyorsun?" diye sordu öbür adam.

"Kötü, çok kötü," dedi dazlak kafalı.

"O zaman onunla yeniden barış," dedi öbürü.

"Hayır, hayatta olmaz. Emin ol, olmaz. Savurganlığını kabul etmeden barışmak söz konusu olamaz, kesinlikle olmaz! Yüreğim buna dayanamasa da!"

"Belki sen de gerçekten biraz fazla cimrisindir?" diye sordu öbür adam.

"Ben mi cimriyim?" diye bağırdı dazlak kafalı, bıyıklı adam. "Buna yalnızca gülerim! Bunu sen yaşamış olsaydın anlardın. Lehmann'a yemesi için İsviçre çikolatası verirdi; çayın içine Küba romu katardı ve en pahalı ekmeğin üstüne bir santim kalınlığında en saf tereyağından sürerdi."

"O zaman ondan ayrıldığına sevinmelisin," dedi öbürü.

"Yokluğunu hissediyorum ama," dedi dazlak kafalı, bıyıklı adam. "Hem, Lehmann'ın yokluğunu daha çok hissediyorum."

Lollipop derin bir nefes aldı. Ya şimdi ya da hiçbir zaman, diye düşündü. Böyle fırsat bir daha çıkmaz, dedi kendi kendine. Ayağa kalktı, satranç masa-

sının yanına gitti ve seyretmek için izin istedi. İki adam da başlarıyla evet işareti yaptılar ve yeniden oynamaya başladılar. Lollipop seyretti. Bir süre sonra derin bir nefes aldı. Çok derin. Sonra da, en az on kere derin derin içini çekti.

Derken, dazlak kafalı, bıyıklı adam, "Neyin var?" diye sordu.

Lollipop yine iç çekti.

"Bir şeye mi canın sıkılıyor?" diye sordu öbür adam da.

"Evet," dedi Lollipop.

"Neye?" diye sordu dazlak kafalı, bıyıklı adam.

"Çünkü benim sevgili teyzem çok üzülüyor."

"Teyzen niye üzülüyor?" diye sordu öbür adam.

"Çünkü köpeği çok üzülüyor."

"Peki, köpek niye üzülüyor?" diye sordu dazlak kafalı, bıyıklı adam.

"Çünkü ikisinin de çok sevdiği biri evden çekip gitti!" İki adam Lollipop'a ilgiyle baktılar. "Zavallı teyzem ve zavallı köpek bütün gün ağlıyorlar," diye devam etti Lollipop. "Köpek uluyup duruyor. Ama zavallı teyzem, savurgan olduğuna, ekmeğe fazla tereyağı sürdüğüne, çaya fazla rom koyduğuna ve köpeğe çok çikolata verdiğine üzülüyor, ağlayıp duruyor."

Lollipop, sanki yaş varmış gibi gözlerini sildi. "Zavallı teyzem, dokuz kilo zayıfladı. Artık romsuz ve şekersiz çay içiyor, incecik margarin sürülmüş ekmek

yor.”

Dazlak kafalı, bıyıklı adam müthiş heyecanlanmıştı. Hatta biraz da titriyordu. “Senin sevgili teyzenin adı ne?” diye sordu.

“Teyzemin adı Ehrenreich,” dedi Lollipop ve yine gözlerini sildi. “Köpeğin adı da Lehmann.”

İşte o zaman dazlak kafalı, bıyıklı adam yerinden fırladı. “Hemen ona gitmem gerek!” diye bağırdı.

Olabildiğince hızlı koşarak uzaklaştı. Parkın çıkışında döndü. Durdu. Lollipop’u yanına çağırırdı. Lollipop’un yanına gelmesini sabırsızlıkla bekledi ve ona, “Sen iyi bir çocuksun!” dedi; sonra cebinden cüzdanını çıkardı, içini karıştırdı ve sonunda Lollipop’a bir on şilin uzattı. “Kumbarana atman için,” dedi ve, “Sakın kaybetme!” diye eklemeyi de unutmadı.

İki gün sonra Ehrenreich, büyükanneye Lehmann’sız geldi.

“Barıştık,” dedi. “Geldi; çok yumuşak ve kibardı. Söylemen gerekmez, dedi bana. Ben biliyorum, ben biliyorum, dedi durdu.”

Lollipop oturma odasında yumuşak koltuğunda oturmuş sırtıyordu. “Lehmann’ın artık gelmeyeceğine üzüldüm,” dedi Bayan Ehrenreich’a. “Artık okumaktan da hoşlanmıyorum. Lehmann’a birkaç numara öğretmeye karar vermiştim. Sirkteki gibi. Dans etmeyi, çemberden atlamayı falan.”

“Üzgünüm, Lolli, ne yazık ki olamaz,” dedi Bayan Ehrenreich. “Lehmann, Ludwig’in yanından ayrılmıyor!”

Ludwig’in on şilini Lollipop özenle saklıyordu. Onu minicik bir kutuya, pamuk üstüne yerleştirdi. Kutuyu da komodinin çekmecesine koydu. Ablası buna çok şaşırdı. İki de bir kutuyu çıkarıp çıkarıp, on şiline bakıyor, ama hiçbir anlam veremiyordu.

Lollipop ve Kızıl saçlı büyükanne

Lollipop sonbaharda üçüncü sınıfa başladı. Her şey yolunda gidiyordu. Okulda sorunu yoktu. Matematikte sınıfın en iyisiydi ve artık öğretmenin kırmızı çizgi çekmek zorunda kalmadığı cümleler yazabiliyordu. Egon yine yanında oturuyordu ve Lollipop onunla iyi anlaşıyordu. Zaten Lollipop son zamanlarda herkesle iyi anlaşıyordu. Ablasıyla bile. Lollipop'un günleri neşe içinde geçiyordu. Her yerde ıslık çalıyordu. Derslerde ve yemekte bile.

Karışık Otto, çok güzel ıslık çaldığını söyleyerek, gelecekte ıslık sanatçılığını meslek seçmesini hararetle önerdi.

Ayrıca Lollipop'un boyu, yaz süresince en az beş santimetre uzamıştı. Bununla gururlanıyordu. Beden eğitiminde artık son sıralardan ortalara yükselmişti. Uzun olmayı neden daha fazla tercih ettiğini açıklamak pek kolay değildi. Belki, ablasının "olağa-

nüstü yakışıklı, uzun boylu" birinden aşırı hayranlıkla, ama "beş para etmez, bodur" birinden de küçümseyerek söz etmesindendi. Belki, annesinin Schestak çiftini gördüğü zaman kıs kıs gülmesindendi. Bay Schestak'ın boyu karısının omuzuna geliyordu. Belki de, kavga ederken Herbert'in gözlerinin içine bakabilecek kadar büyüdüğü içindi Lollipop'un gururlanması. Eskiden kavga ederken Herbert'e aşağıdan bakmak zorunda kalıyordu. Bu hiç de iyi bir kavga pozisyonu değildi. Ama asıl önemlisi beş santim uzayarak, şu Heidegunde Günsel'le aynı boya geldiği için seviniyordu.

Heidegunde Günsel dördüncü sınıfa gidiyordu ve Lollipop ona hayrandı. Menekşe mavisii gözlü Eveline'e âşık olduğu zamanlardaki gibi âşık değildi. Heidegunde'nin herkeste rastlanan kahverengi gözleri ve kısa kahverengi saçları vardı. Üstelik çok çelimsizdi. Ama, Heidegunde okul şenliklerinde hep şiir okurdu. Çok güzel şiir okuyordu. Ayrıca, matematikte sınıf birincisiydi. Beden eğitiminde de Lollipop kadar iyiydi. Jimnastik salonunda bir köşeden diğerine attığı perendeleri çocuklar hayranlıkla izlerdi –Lollipop'un okul bahçesinde amuda kalkışını izledikleri gibi.

Lollipop, Heidegunde ile ikisinin düzgün bir arkadaşlık için doğru çift olduklarını düşündü. Ayrıca Heidegunde'nin olur olmaz kıkırdadığını hiç görme-

mişti. Ağladığını da görmemişti. Lollipop ağlayan çocuklardan hoşlanmazdı. Gerçi Karışık Otto, "Lollipop, bu saçma bir önyargı. Biri kolayca ağlar, bir diğeri ağlamakta zorlanır. Bu, hiç de önemli değildir!" demişti.

Lollipop, patates çuvalının üstünde oturduğu anlarda Karışık Otto'ya hak verirdi. Ama okulda biri, üstüne mürekkep döküldüğü ya da sınavdan bir aldığı için ağladığında, arkadaşları ona aşağılayıcı bir şekilde, "Amma sulugöz!" diyorlardı. O zaman Lollipop da aynı şekilde, "Amma sulugöz!" diyebiliyordu.

Lollipop ağlayacağını hissettiği zamanlarda gülmeye başlardı. Bu, çok tuhaf, tiz ve kesik kesik bir gülme biçimi olsa da, ağlamaya karşı işe yarıyordu. Ama gene de, gözünden yaşlar akar ve Lollipop bunların gülmekten olduğunu ileri sürerdi.

Kısaca Lollipop, Heidegunde Günsel'le aynı boydaydı ve bir gün on dakikalık ders arasında yanına gitti ve öğleden sonra parka gelip gelemeyeceğini sordu. "Belki," dedi Heidegunde Günsel. "Ne iyi olur," dedi Lollipop.

Heidegunde gerçekten de parka geldi. Lollipop'la çok iyi anlaştılar, eğlence olsun diye matematik işlemleri yaptılar. $97 \div 12 = 8$ bölü 3 eksi 39 eşittir... Böyle şeyler. Bir de, parkın girişindeki bayrak direklerine tırmandılar. Ta tepeye kadar. Bankalarda oturan yaşlı kadınların korkudan soluklarının

kesilmesine ve itfaiyeyi mi, polisi mi arasak, yoksa bu iki maymunun ailelerine mi haber versek, demelerine de çok güldüler.

Lollipop ve Heidegunde o günkü öğlen arasından başlayarak, ders aralarında da birlikte oldular. O zamanlar da matematik işlemleri yapmayı sürdürdüler. Ayrıca Heidegunde, Lollipop'a güzel şiirler ezberletmeye çalıştı. Lollipop, Noel kutlamasında Heidegunde ile birlikte ezbere şiir okuyabilmeyi düşledi. O bir dize, Heidegunde bir dize. Bunu koroda denemişlerdi, ama kulağa hoş gelmemiştii.

Öğleden sonraları Heidegunde ile Lollipop parkta oluyorlardı. Ancak, hava güzel değilse ve yağmur yağıyorsa, Heidegunde'lerin evinde oluyorlardı. Heidegunde bahçe içinde bir evde oturuyordu. Lollipop şimdiye kadar böyle güzel bir evin içini görmemişti hiç –zenginlerle ilgili televizyon filmleri dışında. Heidegunde'yle birlikte olmaktan öyle hoşlanıyordu ki, ablasına tavukçudaki Tommi'ye telefon açıp, Lollipop'un ağır kızıla yakalandığını ve uzun süre gele-meyeceğini söylemesini istemişti. Böylece salı ve cuma günleri de, Heidegunde için boşalmış oldu.

Heidegunde'nin annesi, babası, ablası, erkek kardeşi, büyükannesi ve Friederike Teyze'si vardı. Hep birlikte bu güzel evde oturuyorlardı. Hepsi Lollipop'u seviyordu ve Lollipop da onları cana yakın buluyordu.

Bir gün yine Heidegunde'lerin evinde kahvaltı masasında oturmuş, çikolatalı dondurma ve kâğıthelvası yerlerken, Lollipop, Heidegunde'nin büyükannesiyle annesinin ve Friederike Teyze'nin yan odada konuştuklarını duydu. Anna adında biri hakkında konuşuyorlardı. Hepsi bir ağızdan Anna'nın çok aptal ve pasaklı olduğundan söz ediyordu. Sinsiliğinden ve üstelik para canlısı oluşundan.

"Anna da kim?" diye sordu Lollipop.

"Bizim temizlikçi kadın," dedi Heidegunde.

"Gerçekten öyle pasaklı biri mi?" diye sordu Lollipop.

"Bütün temizlikçi kadınlar öyledir," dedi Heidegunde.

"Hayır," dedi Lollipop.

"Öyledir," dedi Heidegunde, "inan bana. Biz çok sık hizmetçi değiştirdik ve her gelen eskisinden de kötü çıktı. İnanmıyorsan anneme sor, o sana anlatsın."

Lollipop, Heidegunde'nin annesine sormadı. Ama dondurma kâselerini toplarken, Heidegunde'nin annesi Lollipop'a sordu: "Söylesene, Lolli, senin şu büyükannen nasıl bir işte çalışıyor?"

Eğer Heidegunde'nin annesi bu soruyu bir gün önce sormuş olsaydı, Lollipop garanti büyükannesinin Hofstetter'lerde temizlikçi olarak çalıştığını söylerdi. Eğer, ona bir hafta sonra sormuş olsaydı, Lollipop yine büyükannesinin temizlikçi kadın olduğunu

söylerdi. Ama şimdi, Heidegunde'nin bütün temizlikçi kadınlar hakkında kötü sözler söylediği şu anda, bu olanaksızdı.

Lollipop duraladı. Önce ev bakım görevlisi demek istedi. Sonra bir evin alışveriş işlerine bakıyor demek geldi aklına. Daha sonra da aşçı demek. Zaten büyükannesi Hofstetter'lerin yemeklerini de pişiriyordu ve Hofstetter, büyükannenin çevredeki lokantalar-
dan daha iyi yemek yaptığını söylerdi hep. Ayrıca, Hofstetter'lerin çocuğuna da bakıyordu büyükanne. Çocuk şu sırada hasta olduğu için –gribe yakalan-
mıştı– sonunda şöyle dedi Lollipop, "Büyükanne-
m çocuk hastabakıcısı!"

Heidegunde'nin annesi bunun kadınlar için çok güzel bir meslek olduğunu söyledi. Lollipop'un büyükannesine gerçekten hayran olmuştu. Lollipop konuyu değiştirmek istedi, ama Heidegunde'nin annesi hastabakıcı büyükanneye takılmıştı.

"Hangi hastanede çalışıyor?" diye sordu.

Lollipop hayatında hiç hastaneye gitmemişti. Aklına yalnızca tek bir hastane adı geldi. "Wilhelminen Hastanesi'nde," dedi.

"Enfeksiyon bölümünde mi?" diye sordu kadın.

Lollipop'un bir çocuk hastanesinde hangi bölümlerin bulunduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, başıyla onayladı. Ne yazık ki, Heidegunde'nin annesi Wilhelminen Hastanesi'ni çok iyi biliyordu. Üstelik,

enfeksiyon servisini çok daha iyi. Heidegunde'nin erkek kardeşi enfeksiyon servisinde üç ay yatmıştı. Az rastlanan, tuhaf bir virüse yakalanmıştı. Heidegunde'nin annesi enfeksiyon servisindeki bütün hemşireleri tanıyordu. Acaba büyükannesi kısa boylu, beyaz saçlı, neşeli hemşire olmasındı; hani şu "s"leri "ş" gibi söyleyen? Yoksa, uzun boylu, iriyarı, koca memeli, boğuk sesli, titiz hemşire Berta mı? Çocukların birazcık korktukları hani?

Lollipop çaresiz durumdaydı. Başıyla hayır diyordu. Hastanedeki hemşirelerin çoğu genç olduğu için, geriye büyükannesi olabilecek tek bir hemşire kalıyordu.

"O zaman senin büyükannen Başhemşire Erna!" diye bağırdı Heidegunde'nin annesi heyecanla. Böylece, Lollipop bir anda orta boylu, hafif şişman, yuvarlak gözlüklü ve kızıla boyanmış kıvr kıvr saçlı, sürekli gülen, küçük erkek çocukları büyük kızlardan daha çok seven bir büyükanne sahibi oluvermişti.

Lollipop o gün öğleden sonra eve gittiğinde büyükannesine de selam götürmüştü. Elbette bunu yapmadı, ama ertesi gün Heidegunde'nin annesine büyükannesinin selamını ilettili. "Oğlumu hatırlıyor mu acaba?" diye sordu Heidegunde'nin annesi.

"Evet, elbette!" dedi Lollipop ve Heidegunde'nin annesi çok duygulandı.

Lollipop, Heidegunde'ye her gelişinde arkada-

şının annesi ona büyükanneyi soruyordu ve Lollipop'un da kızıl saçlı büyükaneden söz etmekten başka çaresi kalmıyordu. Lollipop yavaş yavaş bu kadına alışmaya başlamıştı. Seviyordu da. Bir sürü şey gelmişti kadının başına. Bir keresinde, uyurgezer bir çocuğu gece yarısı –derin uykudayken– bir başka serviste açık bir pencereye çıkıp ölüm atlayışı yaparken kurtarmıştı. (Lollipop, böyle bir şeyi büyükannesi gazeteden annesine okurken duymuştu. Yalnızca orada çocuğu kurtaran biri yoktu.) Bir keresinde de, ameliyat masasındaki küçük bir oğlanın, burun deliklerine kaçırıldığı bilyeler yüzünden nefes alamadığının yalnızca o farkına varmıştı. (Karışık Otto küçük bir çocuğun burnuna kaçan bezelye tanesinin öyküsünü anlatmıştı.) Bir başka sefer, korkunç bir fırtınada bütün çocuklar annem de annem diye ağlarken, kızıl saçlı büyükanne onlara kendi cebinden hastanenin mutfağında ahududulu vanilyalı puding pişirmişti. O zaman çocuklar ağlamayı kesmiş, yeniden gülmeye başlamışlardı. (Bunu Lollipop kendi uydurmuştu.)

Elbette, kızıl saçlı büyükanne Erna sorun da yaratıyordu. Lollipop onun iş programına pek dikkat etmiyordu. Gece nöbeti olduğunu sık sık unutuyordu. “Bugün büyükanmem kahvaltıda bana–” diye başladığında, Heidegunde'nin annesi, “Nasıl olur? Bu hafta onun gece nöbeti yok mu?” diye sözünü kesmişti.

O zaman Lollipop çabucak, “Ben öteki büyükan-

nemden söz ediyorum. Büyükanne min gece nöbeti olunca, öteki büyükanne bize geliyor ve kahvaltayı hazırlıyor!" dedi. Birçok çocuğun iki tane büyükannesi olduğu için, Günsel ailesinde hiç kimse şaşırmamıştı.

Ancak, *Rekorlar Kitabı* konusunda da kızıl saçlı büyükanne Erna sorun çıkardı. Lollipop'un *Rekorlar Kitabı* adında bir kitabı vardı. Kim ne zaman en uzun süreyle sualtında kalmış, kim en uzun süreyle piyano çalmış ya da kim en çok *knödel* yemiş burada yazıyordu. (Tirol'lu adamın biri, kepekli un ve çiğ patatesten yapılmış, çocuk yumruğu büyüklüğünde kırk yedi *knödel* yemişti.) Heidegunde bu kitabı okumak istiyordu.

Rekorlarla pek ilgilenmeyen Lollipop, "Bu kitabı sana hediye edeyim!" demişti.

Ama ne yazık ki, Lollipop unutkan biriydi. Her sabah okul kapısında karşılaştıklarında Heidegunde, "Kitabımı getirdin mi?" diye soruyordu.

Her öğleden sonra Lollipop onlara geldiğinde, Heidegunde yine, "Kitabımı getirdin mi?" diye soruyordu.

"Yarın mutlaka getiririm. Mendilime düğüm atacağım," diye söz verip duruyor, ama ertesi gün gene unutuyordu Lollipop. Ta ki, Heidegunde'nin sabrının taşıdığı güne dek. Okuldan sonra Heidegunde, "Lollipop, kitabı sürekli unutuyorsun. Şimdi seninle birlikte ediyorum, kitabı bana verirsin."

Bu Lollipop için hiç hoş bir durum değildi. Çün-

kü onun evi, Heidegunde'ninki gibi güzel değildi. Ama ona, "Gelemezsin!" diyemezdi. Onun yerine, "Heidegunde, en iyisi parka gidelim. Sana kitabı yarın getiririm," dedi.

"Benimle oyun oynama," dedi Heidegunde. "Sen unutkanın tekisin, onu asla getirmeyeceksin!"

"Evin anahtarını unuttum, eve giremem!" dedi Lollipop hemen.

"İşte, ne kadar unutkan olduğun belli," dedi Heidegunde, "az önce anahtarı cebine soktun ya!"

Heidegunde inatla Lollipop'la birlikte yürüdü. Tanrı'ya şükür, hiç değilse büyükannem Hofstetter'lerde, diye düşündü Lollipop. Eve varana dek de, annesinin yeni mobilyalar alacağından, tesisatçının gelip banyoyu yeniden düzenleyeceğinden söz etti. Kapıları ve pencereleri boyaması için boyacı çağırılmıştı. Hatta, apartman merdiveni ve evin kapısı da boyanacaktı. Lollipop aklına geleni söylüyordu; öylesine hızlı konuşuyordu ki, evi ertesi gün çok güzel oluverecekti sanki. Yeni bir eve taşınmazlarsa tabii. Bahçeli bir eve. Heidegunde'nin evi gibi!

Lollipop kapıyı açtı, Heidegunde'yi hole aldı ve ertesi gün bir adamın geleceğini söyledi. Bu adam holün eskimiş plastik duvar kaplamasını söküp, yerine lambri kaplayacaktı.

"Senin mobilyayla ilgilendiğini bilmiyordum," diye şaşkınlığını belirtti Heidegunde. Onun için mo-

bilyanın önemi yoktu. Evlerinin yarısı lambri kaplı olmasına rağmen, bu kaplamanın nasıl görüldüğünü bilmezdi bile. Lollipop tam Heidegunde'yle odasına giderken, büyükanne mutfaktan çıkıverdi. "Merhaba, Lollipop," dedi. "Bugün kendimi iyi hissetmiyordum. Dolaşım bozukluğu herhalde. Bu yüzden eve erken döndüm."

Lollipop kaskatı kesildi.

"Ama şimdi çok daha iyiyim," dedi büyükanne. Heidegunde'ye baktı. Lollipop, büyükanne'nin bu kahverengi saçlı, çelimsiz kızın kim olduğunu öğrenmeyi beklediğini anladı. Aynı zamanda, Heidegunde'nin de, dolaşım bozukluğundan yakınan bu kadının kim olduğunu merak ettiğini fark etti. Lollipop'un yalnızca eli ayağı kaskatı kesilmemiş, beyni de durmuştu. Sakin sakin şöyle diyebilseydi kolay olurdu: "Büyükanne, bu Heidegunde!" ve "Heidegunde, bu büyükanne!" Heidegunde zaten Lollipop'un iki büyükannesi olduğunu sanıyordu. Ama, Lollipop'un durmuş beynine bu gelmedi. Lollipop'un durmuş beynine bambaşka bir şey geldi:

"Günaydın, Bayan Leitgeb!" dedi. (Bayan Leitgeb, iki ev ötede oturan genç bir hanımdı. Lollipop penceresinin önünden geçerken, Bayan Leitgeb'i toz bezi silkelerken görmüştü.)

Büyükanne bunu bir şaka sandı. "Günaydın, Bay Bierbaum," diye karşılık verdi. (Bay Bierbaum, aynı

apartmanda bir kat yukarda oturuyordu.) Heidegunde'ye de, "Yanılmıyorsam, siz de Bayan Bierbaum'sunuz!" dedi.

Heidegunde hayretle büyükanneye baktı, ama daha bir şey söyleyemeden, Lollipop onu odasına sürükledi. Lollipop, *Rekorlar Kitabı*'nı kütüphaneden çekip aldı, Heidegunde'nin eline tutuşturdu; Heidegunde'yi elinde kitapla iterek odadan çıkardı, aynı şekilde koridordan geçirip kapıya doğru ilerledi ve, "Haydi, hoşça kal!" diye seslendi. Büyükanne mutfaktaydı.

"Bayan Bierbaum öğle yemeğine kalıyor mu?" diye seslendi mutfaktan. "Erikli kek var!"

"Hayır, hayır, Bayan Leitgeb. Bayan Bierbaum'un hemen gitmesi gerekiyor," diye bağırdı Lollipop ve kapıyı açtı. Heidegunde'yi dışarı iteledi.

Heidegunde, Lollipop'a direndi. "Erikli keki çok severim," dedi. "Bizde hiç yapılmaz. Anneme telefon açsam ve ona sizde yemek yiyeceğimi söyle—"

Heidegunde sözüne devam edemedi, çünkü Lollipop onu merdivenlere kadar itelemişti. Merdivenden aşağı çekerken de, "Burada kalamazsın. Bayan Leitgeb komik bir kadındır. Biraz da kaçıktır," diye fısıldadı.

Heidegunde, Bayan Leitgeb'in akıl hastası olduğunu düşündü. Yoksa ona, "Bayan Bierbaum" demezdi. Ama Heidegunde gene de Lollipop'un evine

geri dönmek istedi; çünkü akıl hastası kadınlara ve erikli keke karşı merakı vardı. Ayrıca, akıl hastası bir kadının Lollipop'ların mutfağında nasıl bulunabildiğini ve nasıl erikli kek yaptığını da öğrenmek istiyordu.

Lollipop, Heidegunde'ye Bayan Leitgeb'in temizlikçi kadın olduğunu ve erikli keklerinin tadının –erikli kek gibi değil de, sanki ayakkabı kösesi gibi– çok berbat olduğunu anlattı. Üstelik, bu kadın tehlikeliydi de. Bazen avazı çıktığı kadar bağırmaya başlıyor, bazen de kıyameti koparıyordu. Annesi ve büyükannesi, Bayan Leitgeb evdeyken Lollipop'un eve arkadaş getirmesini kesinlikle yasaklamışlardı.

Heidegunde iç çekti ve, "Öyleyse, hoşça kal," diyerek evine gitti.

Bu olay Lollipop'un komiğine gitmişti. İç çekip, "Haydi, hoşça kal," dedi o da. Merdivenlerden yukarı çıktı. Bu sefer de atlattık, diye düşündü, rahatlamış bir şekilde.

Bir süre böyle yolunda gitti işler. Ama sonra bir gün öğleden sonra korkunç bir yağmur yağdı. Lollipop, Heidegunde'lerdeydi; birlikte şiiir ezberlemeye çalışıyorlardı. Telefon çaldı, Heidegunde'nin annesi açtı ve birkaç kez, "Evet, evet, evet," dedikten sonra, Lollipop'a yağmurluğunun yanında olup olmadığını sordu. Telefonda büyükannesi vardı ve Lollipop'un eve dönerken üşüteceğinden endişe etmişti.

Lollipop'un yağmurluğu yanındaydı.

"Yanında yağmurluğu var, hemşire hanım," dedi Heidegunde'nin annesi telefonda. Sonra da öyle şeyler söyledi ki, Lollipop'un başından aşağı kaynar sular döküldü sanki. "Ayrıca, sevgili hemşire hanım hepimiz sizinle tanışmayı çok isteriz. Sizin Lollipop'un büyükannesi olmanız gerçekten çok hoş!"

Lollipop hemen bir şeyler yapması gerektiğini düşündü. Eğer telefon konuşması böyle sürüp gidersse, bundan sonra neler olabileceğini kestirmek mümkün değildi. Lollipop berbat bir şekilde öksürmeyi denedi. Hani şu ailesinin dehşetle baktığı, su getirdiği, onu sakinleştirmeye çalıştığı ve başka her şeyi unuttuğu öksürmesini. Lollipop eskisinden de iyi öksürüyordu; ama ne yazık ki, Heidegunde'nin annesi pek etkilenmedi, "Heidegunde, sırtına vur!" diye seslenmekle yetindi ve Lollipop'un büyükannesiyle konuşmasına devam etti.

Heidegunde, Lollipop'un sırtına vuruyor ve öksürük komiğine gittiği için gülüyordu. Öksürük, sırtına vurma ve gülme birbirine karıştığı için Lollipop da artık telefonda neler konuşulduğunu anlayamıyordu. Sonra birden gerçekten öksürmeye başladı, herhalde hava yutmuştu. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Bu, Heidegunde'ye hiç komik gelmedi.

"Anne, çabuk gel, boğuluyor!" diye bağırdı.

Annesi gelip, bir bardak su getirdi. Lollipop

suyu içince öksürüğü kesildi. Yan odadaki telefona göz attı ve ahizenin yerine konmuş olduğunu gördü.

“Eve gitmem gerekiyor,” dedi Lollipop.

Heidegunde onu bırakmak istemedi. “Başka zaman daha çok kalıyorsun ama,” diye sızlandı.

Lollipop, bir ödev yazması gerektiğini, iğne yapraklılar ve çamlar hakkındaki her şeyi öğrenmesi gerektiğini söyledi.

“Yarın gene gelir,” diye teselli etti annesi Heidegunde’yi, “ve büyükannesini de getirir! Telefonda onunla bu konuda sözleştik!”

Lollipop yağmurluğunu sırtına geçirdi ve dışarı fırladı.

Lollipop sağanak yağmur ve rüzgâr altında eve doğru yürürken, durumun şimdiye kadar hiç olmadığı denli felakete dönüştüğünü düşündü. En iyisi Avustalya’ya göç etmekte. Ne kızıl saçlı ne de gerçek büyükannenin olduğu, yalnızca güneşin, kumun ve kanguruların bulunduğu Avustralya çölleri.

Ama daha henüz Lollipop’unu kullanmamıştı! Lollipop ona yardım edebilecek tek dostuydu. Gerçi köpek Lehmann olayından bu yana Lollipop’una güveni birazcık sarsılmış; o zamandan beri yeşil Lollipop’a elini sürmemişti.

Lollipop, Karışık Otto’nun dükkânına gitti. Yağmurluğunu çıkardı ve patates çuvalının üstüne oturdu. Dükkânda şişman bir hanım vardı. Çamaşır tozu

satın alıyordu. Lollipop saplı, yeşil bir şeker aldı kutusundan. Şişman hanım hesabı ödedi. Lollipop, Lollipop'unu ambalajından çıkarttı. Şişman hanım tezgâha yaslandı ve Otto'ya torunlarının kızamığından söz etti. Lollipop şekerini yaladı. Şişman hanım kızının kızamığını anlattı. Lollipop'un Lollipop'u oldukça incelmış ve şeffaflaşmıştı. Şişman hanım, altmış yıl önce yakalandığı kızamığı anlattı. Kızamık öyle kötüydü ki, doktor dua etmekten başka çare kalmadığını söylemişti. Lollipop, Lollipop'unu gözüne tuttu ve şişman hanıma bakarak, "Haydi bakalım, çık artık burdan dışarı!" diye geçirdi içinden.

Şişman hanım çamaşır tozu kutusunu torbasına yerleştirdi ve, "Haydi bakalım, yavaş yavaş gideyim artık!" dedi. Vedalaşıp çıktı.

Lollipop, Karışık Otto'ya döndü ve ona yeşil Lollipop'undan bakarak, "Çok zor bir durumla karşı karşıya olduğumu anlamalısın," diye geçirdi aklından. Otto, Lollipop'a bakıp, "Bir derdin mi var? Bir sıkıntın falan?" diye sordu.

Lollipop, Lollipop'unu indirdi ve başını salladı. Birincisi, sıkıntısı yüzünden Otto'ya gitmişti, ikincisi ise, yeşil Lollipop'u elindeydi ve bu da şu anlama geliyordu: Demek işler yolunda gitmiyor.

"Bana derdini anlatmak istemez misin?" diye sordu Karışık Otto.

"Kendim hallederim!" diye karşılık verdi Lolli-

pop, patates çuvalından inip yağmurluğunu aldı ve eve gitti. Lollipop'unu elinde yukarı doğru tutuyordu. Büyükanne Lollipop'un merdivenlerden yukarı çıktığını duyarak, ona kapıyı açtı. Hemen lafa girdi: "Söylesene, Lollipop, nedir bu Heidegunde'nin annesinin söyledikleri? Niye senin büyükanne olmam şans oluyor? Niye bana sürekli 'hemşire' diyor? Bu çok komik!"

Lollipop'un ablası büyükanne'nin arkasında duruyordu. "Belki de, öyle bir dini tarikata bağlı biridir. Onların böyle gelenekleri oluyor," diye fikir yürüttü.

"Evet ya, onlar birader ve hemşire derler kendilerine hep," diye seslendi Lollipop'un annesi de mutfaktan.

Lollipop, Lollipop'unu sıkı sıkıya tutmuş düşünüyordu. Yeşil şekerin neyi etkilemesi gerektiğine henüz karar vermemişti. Büyükanneyi ziyaretten alıkoymak olabilir miydi?

Lollipop deneme için Lollipop'un içinden büyükanneye baktı.

"Eğer böyle komik bir tarikata bağlıysa, oraya gitmemeyi yeğlerim," dedi büyükanne. "Böyleleri insanı kendi gruplarına çekmeye çalışırlar."

"Gitmezsen, telefon açar ama!" diye seslendi Lollipop'un annesi mutfaktan.

Lollipop ablasına baktı. Lollipop'un içinden tabii ki.

“O zaman ben de senin seyahate çıkmak zorunda kaldığını söylerim,” dedi ablası.

“Peki ya gelecek hafta da ararsa?” diye seslendi annesi mutfaktan. “Ya da öbür hafta?”

Lollipop, Lollipop’unu indirdi. Lollipop’unun çok etkili olduğunu biliyordu, ama burada işe yaramamıştı işte. Bir yıl boyunca Lollipop’unu gözünde tutarak ortalıkta dolaşamazdı. Lollipop’tan gözlük takamazdı. Ya da tek göze takılan bir Lollipop-gözlük. “Benim gitmem gerek” dedi.

“Niye?” diye sordular, büyükannesi, annesi ve ablası.

“Gidiyorum işte,” dedi Lollipop ve çıkıp gitti. Lollipop’unu girişteki ayakkabı dolabının üstüne bıraktı.

Lollipop, rüzgârlı havada, sağanak yağmurun altında Heidegunde’nin evine geri döndü. Bahçe kapısını Friederike Teyze açana kadar uzun uzun çaldı. “Bir şey mi unuttun?” dedi teyze.

“Evet,” dedi Lollipop.

“Lollipop geldi gene, bir şey unutmuş,” diye seslendi Friederike Teyze, Lollipop’la birlikte içeri girerlerken. Heidegunde’nin bütün ailesi oturma odasındaydı. “Ne unuttun?” diye sordu Heidegunde şaşkın şaşkın. Çünkü, Lollipop’un yanında yalnızca yağmurluğuyla şiir kitabı vardı ve onları da giderken götürmüştü zaten.

Lollipop'un yağmurluğundan açık gri halıya yağmur suları damlıyordu. Lollipop damlaların halıda oluşturduğu koyu gri lekelerle bakarak, "Benim Hemşire Erna adında kızıl saçlı bir büyükannem olmadığını söylemeyi unuttum," dedi. Bir cümleyi söylemekte hiç bu kadar zorlanmamıştı hayatında. Bu yüzden de cümleyi usulca söylemişti. Kimse söylediklerini anlamadı.

"Ne dedin?" diye sordu Heidegunde'nin annesi.

"Benim Hemşire Erna adında kızıl saçlı bir büyükannem yok," diye yineledi Lollipop. Bu kez cümleyi biraz daha yüksek sesle söylemişti. Kulakları azıcık ağır işiten büyükanne dahil herkes onun söylediğini duymuş, ancak anlayamamıştı. Onlar Hemşire Erna'yı tanıyorlardı: Hastaneden, Lollipop'un anlattıklarından, hatta telefondan! Hepsi gülüştüler.

Lollipop'un cümleyi bir kez daha tekrarlaması gerekti. "Benim Hemşire Erna adında kızıl saçlı bir büyükannem yok." Artık bağıra bağıra söyleyebiliyordu. Büyükanne anladı ve güldü.

"Büyükkannen yoksa, bize yarın kim gelecek peki?" diye kıkırdedi Heidegunde.

"Benim bir büyükannem var," diye bağırdı Lollipop ve ardından o yüksek, titrek, gözyaşlı kahkahasını patlattı. "Ama o, hastabakıcı değil ve yarın ziyaretinize gelmeyecek; çünkü sizler temizlikçi kadınların aptal, para düşkünü ve sinsi olduğunu söylediniz!"

Lollipop hızla arkasını dönüp oturma odasını terk etti ve hemen evden çıkıp yağmura daldı. Yeterince açık anlattığını düşünüyordu. Bahçe kapısına vardığında, Heidegunde arkasından koşarak yetişti. Yağmurluğu yoktu. Palto da giymemişti.

"Lollipop, hiçbir şey anlamadım," diye bağırdı. "Ne demek bütün bunlar?"

Lollipop yoldan aşağıya yürüdü, Heidegunde de yağmur altında yanında yürüyordu. Lollipop git-tikçe hızlanıyordu, Heidegunde soluk soluğaydı ve bu havada ciğerlerini üşütme tehlikesi olsa bile, yine de Lollipop kendisine büyükanne meselesini açıklamadan geri dönmeyeceğine yemin ediyordu. Lollipop hiçbir şey söylemedi.

Lollipop'un evine kadar geldiler. Karışık Otto o sırada vitrinin kepenklerini kapatıyordu. O da Heidegunde'yi paltosuz görünce, ciğerlerini üşüteceğini söyledi.

"Seninle yukarı geliyorum," dedi Heidegunde, Lollipop'a.

"Hayır," diye bağırdı Lollipop. "İstemiyorum! Artık seni kesinlikle istemiyorum!"

"Kaçığın tekisin, inatçı keçi!" diye bağırdı Heidegunde. İliklerine kadar işleyen yağmur ve soğuktan dişleri takırdıyordu.

"Dükkâna girip, öyle kavga edin," diye önerdi Otto. "Orası daha sıcak ve kuru!" Lollipop içeri gir-

medi. Kapıda kaldı. Ama Heidegunde, Otto'nun dük-kânına girdi. Gaz sobasının yanına gitti ve ısındı. Otto ona havlu getirdi; Heidegunde bununla saçlarını kurladı. Çok öfkeliydi. "Tamamen aklını kaçırmış!" dedi Otto'ya. Lollipop'u gösterdi. "Ona bir şey yapmadım, ama o beni artık istemediğini söylüyor. Böyle şey olmaz ki. Daha önce de hiç büyükannesi olmadığını söyledi. Ama biz onun büyükannesini tanıyoruz. Hastaneden!"

"Hastaneden mi? Nasıl yani?" diye sordu Karışık Otto.

"Çünkü bizim Burschi, yani erkek kardeşim, hastanede yatmıştı. Bir virüse yakalanmıştı; o zaman kardeşime Hemşire Erna baktı."

"Hemşire Erna da kim?" diye sordu Karışık Otto.

"Hemşire Erna, Lollipop'un büyükannesi," diye açıkladı Heidegunde. Karışık Otto'nun büyükanneyi kırk yıldır tanıdığını bilmiyordu elbette.

Karışık Otto şaşkın bir şekilde önce Heidegunde'ye, sonra da dükkândan dışarıya baktı. O sırada Lollipop'un büyükannesi yolun karşısında yürüyordu. Elinde bir somun ekmek ve sandviç ekmeği torbası vardı. Fırın kapanmadan yetişmişti. Yanında şemsiyesi yoktu. Yağmur eşarbından süzülüyordu. Büyükanne şişmiş ayaklarıyla becerebildiğince hızlı yürümeye çalışıyordu. Lollipop büyükannesine baktı ve onun bu haline acıdı.

Heidegunde de büyükanneye baktı. Başını salladı. "İşte bu o, akli noksan yaşlı kadın," dedi. "Bazen bağırıp çağıran, cinleri tutan kadın bu; kösele tadında erikli kek yapan."

Bunun üzerine Lollipop, Otto'nun dükkânına girdi. Gaz sobasının oraya, Heidegunde'nin yanına gidip, "Bu yaşlı kadının akli yerinde. Hiçbir zaman cinleri tutmaz, bağırıp çağırmaz. Onun erikli kekleri dünyanın en güzel kekleridir. O benim büyükanmem. Benim biricik büyükanmem!" dedi.

Sonra da Hedigunde'ye her şeyi anlattı. O anlatırken, Otto en az altı kere, "Aah, benim eşek kafalı!" diyerek sözünü kesti.

Lollipop bütün her şeyi anlatıp bitirdiğinde, Heidegunde önce hiç konuşmadı. Sonra derin bir iç geçirdi ve, "Üzgünüm, Lollipop! Bunu demek istememiştım. Senin büyükanmen ayrı," dedi.

"Başlarım senin ayrına," diye bağırdı Lollipop.

Heidegunde yine bir süre bir şey söylemedi; sonra yine içini çekip, "Üzgünüm, Lollipop, kesinlikle yanılmışım. Yalnız senin büyükanmen hakkında değil, temizlikçi kadınlar hakkında da!" dedi.

O zaman Lollipop gülümsedi. Lollipop gülünce, Heidegunde de güldü.

"Peki şimdi n'olacak?" diye sordu Karışık Otto.

"Ne şimdisi?" diye sordular Heidegunde ve Lollipop.

“Yarın n’olacak? Büyükanne Heidegunde’lere gidecek mi?”

“Hayır,” dedi Lollipop.

“Tam tersine,” dedi Heidegunde.

Büyükanne gerçekten de ertesi gün Lollipop’la birlikte Heidegunde’lere akşamüstü kahvesine gitti. Geri döndüğünde, Lollipop’un annesine, çilekli pasta yiyip, kremalı kahve içtiğini, Heidegunde’nin annesinin pek onun tarzı olmasa da, idare eder biri olduğunu anlattı.

“Şu dinsel tarikat işi de,” dedi büyükanne, “herhalde bir yanlış anlama olmalı. Bana bir kere bile ‘hemşire’ demedi. Yalnızca bana onlarda çalışıp çalışamayacağımı sordu. Bana Hofstetter’lerden aldığımndan daha fazla ödeyebileceğini söyledi. Ama ben Hofstetter’lerden memnunum. İşimi değiştirmem!”

Lollipop'un Lollipop şenliği

Lollipop'un yaşamında büyük bir adaletsizlik vardı. Doğum günü 25 Aralık'taydı ve bu, Lollipop'un doğum gününü kutlayamaması demekti. Çünkü zaten Noel pastası ve armağanları oluyordu o gün ve annesinin, "Doğum günün kutlu olsun, oğlum!" demesi de doğum günü kutlaması sayılamazdı. Bu durum Lollipop'u kızdırıyordu. "Bir kerecik olsun, yalnızca benim doğum gününe ait olan şeylerle doğum günümü kutlamak istiyorum!" diye söyleniyordu sürekli.

Lollipop için doğum günü, çocuklarla dolu bir doğum günü partisi demekti. Heidegunde böyle bir parti vermişti. Yirmi beş çocuk davet etmişti. Salona kâğıt fenerler asmış, krepon kâğıtlarıyla süslemişti. Masa sandviçler, kekler, pastalar, cola ve meyve sularıyla donatılmıştı. Beatles müziği de vardı. Heidegunde'nin ablası ve Friederike Teyze çocuklarla çuval yarışı, yumurtayı düşürmeden koşmaca gibi oyunlar

oynamıştı. Birinciye, ikinciye ve üçüncüye ödülleri verilmişti.

Kendi doğum gününde de böyle bir doğum günü kutlaması yaşamamanın düşlerini kuruyordu Lollipop. Akşam yatağında uzanırken, uykusu kaçınca hep bunları düşünüyordu. Giriş holünde kâğıt fenerler, oturma odasındaki masada yiyecek ve içecekler olacaktı. Kendi odası dans salonu, annesiyle büyükannenin yatak odaları da oyun yeri olacaktı.

Bir keresinde, ablasının da uykusu kaçmıştı; o zaman Lollipop ona kurduğu bu düşlerden söz etti.

“Yapma, Lolli,” dedi, ranzada üstte yatan ablası, “bizim odamız dans salonu olamaz ki. İki metre eninde, iki metre seksen beş santim boyunda bir yer burası!” Annesiyle büyükannenin odasının da oynamak için çok küçük olduğunu söyledi. “Orada ancak tek bacak üstünde durma oyunu oynanabilir,” dedi.

Çok doğrudu! Oturma odası küçüktü. Annesiyle büyükannenin odası daha da küçüktü. Kendi odaları ise zengin evinin süpürge dolabından daha büyük değildi. Lollipop –düşlerinin yarattığı olanakla– evi biraz büyütüvermişti. İşte bu yüzden, ablasının söylediklerini duymak istemiyordu. Bunlar onun düşlerini bozuyordu. Lollipop yorganı tepesine çekti ve doğum günü düşleri kurmaya devam etti. Bu kez çocuk odasını upuzun uzatıp, dev bir dans salonuna dönüştürmüştü. Annesiyle büyükannenin odasını da

öylesine genişletmişti ki, orada kovalamaca bile oynamak mümkün olabilirdi.

Karışık Otto'ya bu doğum günü adaletsizliğinden ve doğum günü partisine duyduğu özleminden söz etti. Bir gün Karışık Otto da ona şöyle dedi: "Lollipop, galiba gittikçe yaşılanıyorsunuz ve düş gücün azalıyor. Oysa, bu hiç de büyütülecek bir konu değil. Adını değiştiren biri, doğum gününü de değiştirebilir. 1 Nisan'a ne dersin? 1 Nisan güzel bir tarih. Üstelik, bir hafta sonra 1 Nisan. Eğer 1 Nisan'ı doğum günü olarak kabul edersen, bir hafta sonra bir parti verebilirsin."

Lollipop eve koştu ve annesiyle büyükannesine adaletsiz doğum gününü 1 Nisan'a kaydırıldığını bildirdi. Annesi biraz sızlandı.

"Olması şart mı, Lolli?" diye sordu. "Bu ay zaten parayı ucu ucuna yetireceğim, bir de doğum gününü kaldıramam."

Lollipop, böyle olması gerektiğini söyledi. Ayrıca, hediye istemiyordu. Ne teyp, ne bisiklet, ne elektrikli tren, ne de deri ceket istiyordu. Yalnızca, doğum günü partisi.

Büyükanne, Lollipop'un gerçekten tokgözlü olduğunu belirtti. O da, adaletsiz doğum günü tarihini değiştirmesini uygun buluyordu. Ona kalsa, 1 Nisan'da Lollipop'a armağan olarak bir teyp ya da deri ceket alabilirdi. Hatta bir bisiklet. Parasal açıdan bu

ay bir sıkıntısı olmadığını söyledi. Yalnız şu doğum günü partisini aklından çıkarmalıydı. Doğum günü partisi için ev çok küçüktü. Hatta, bir elektrikli tren için bile küçüktü.

"En fazla üç çocuk çağırabilirsin," dedi büyükannesi.

"Belki dört ya da beş çocuğu da kaldırabiliriz," dedi Lollipop'un annesi.

"Ya da eğer zayıf olurlarsa altı," dedi ablası.

"Yirmi beş ya da hiç!" diye direndi Lollipop.

"O zaman hiç!" diye bağırdı annesi, büyükannesi ve ablası.

Lollipop buna rağmen doğum günü partisi verdi. Çünkü, 1 Nisan'da güzel bir hava vardı; çünkü, Lollipop'u apartmandaki herkes severdi; çünkü, Karışık Otto'nun yalnızca iyi değil, aynı zamanda dâhiyane fikirleri vardı.

"Niye?" demişti Karışık Otto, Lollipop'un büyükannesi makarna satın alırken, "Niye? Apartmanın arkasında büyük bir bahçemiz var?"

"Halı dövmek, çöp tenekeleri ve serçeler için," dedi büyükanne.

"Ve doğum günü partisi için," dedi Otto.

"Bunun için bir apartman kuralı yok," dedi büyükanne.

"Serçeler için de bir şey yok," diye karşılık verdi Karışık Otto.

“Peki, o zaman kiracılara sormam gerek, buna evet diyecekler mi bakalım!” dedi büyükanne.

Kiracılar hiç karşı çıkmadılar. İkinci kattaki Bay Rusika dışında. Apartman görevlisi onu azarladı. Ama bu da bir işe yaramayınca, Bayan Bierbaum, “O zaman oylayalım!” dedi.

Apartmanda, Lollipop ve oylamaya katılmayan ailesi dışında, yirmi iki kişi yaşıyordu. Oylama yirmi bire bir sonuçlandı. Lollipop lehine elbette. Böylece, Bay Rusika açık farkla yenilmişti.

1 Nisan’da yirmi beş çocuk Lollipop’ların arka bahçesine geldi. Bayan Leitgeb yatak odasının penceresini ardına kadar açtı; pikaba Beatles plakları koydu ve sesi sonuna kadar yükseltti. Bay Bierbaum eski, büyük bir mangal ve kömür getirdi bahçeye. Bayan Bierbaum yirmi altı çift sosıs ve hardal hazırladı ve Bay Bierbaum da sosisleri kömür ateşinde çıtır çıtır kızarttı. Apartman görevlisi kadın üç kocaman kek ve bir turta getirdi; hepsini kendi pişirmişti. Lollipop’un ablası halı dövme demirine ve bidonlara süsler astı. Büyükanne, Bay Rusika’nın kömür sandıklarının üstünde çekiliş ve ödülleriyle gerçek bir tombala düzenledi. Her çekilişe bir şans vardı: Kalem-ler, cikletler, silgiler ve vıraklayan teneke kurbağalar. O ay paraya sıkışık olan Lollipop’un annesi, oyun yöneticiliği yaptı. Bir sürü oyun biliyordu. Ayrıca, ilkyar-

dım görevini de yerine getirdi. Egon'un sol dizine yara bandı yapıştırdı. Egon büyük yumurta koşusunda düşüp derisini sıyırmıştı. Karışık Otto, dört sandık kola ve bir sandık gazoz getirdi. Eczacı Albrecht çocuklara Noel'den kalan maytaplar armağan etti. Lollipop onları çamaşır ipine astı; tutuşturulduğunda sanki ateş topuna benziyorlardı.

Süper bir şenlikti. Bir tek Bay Rusika penceresini kapamış, ama kapalı pencereden de gürültü duyulduğu için bahçeye inip şikâyetçi olmuştu. "Bu ne küstahlık!" diye bağırmıştı. "Sanki kulaklarımın zarı patlayacak. Çocukların hepsinin susmasını ve partiye çıt çıkarmadan devam etmelerini istiyorum!"

"Böyle bir şey söz konusu bile olamaz," dedi apartman görevlisi. Eline bir kesekâğıdı alıp, önce bahçedeki büyüklere gitti, sonra da penceredekilere. "Küçük bir bağış istiyorum," dedi. Karışık Otto, büyükanne, Bayan Leitgeb, Bierbaum'lar ve diğer kiracılar küçük bağışlarda bulundular. Epeyce para toplandı -Bay Rusika'yı sinemaya göndermeye yetecek kadar. Onu yakındaki bir sinemaya gönderdiler. Öğle seansında, "Suskunluk Vadisi" adında bir film oynuyordu. Artık şenliğin neşesini kimse bozamazdı.

Derken, birazcık yağmur atıştırmaya başladı. Ama gerçekten birazcık. Büyükanne apartmanı dolaşıp, komşulardan şemsiye topladı. Bir düzineden fazla şemsiye. Onları bahçeye getirdi ve çocuklar şem-

siyelerin altında dans ettiler. Yukarıdaki dairelerin pencerelerinden şemsiye dansı muhteşem görünüyordu. Bay Bierbaum bunu renkli olarak filme aldı. Daha sonra bu filmiyle, film kulübünün kısa metrajlı film yarışmasında ikincilik ödülü kazandı.

Yağmur dindiğinde çocuklar şemsiyeleri kapadılar, yine müthiş acıkmışlardı. Şenlikler yazık ki, insanı çok acıktırır. Sosisler yenip bitirilmişti ve geriye hiç kek de kalmamıştı. Yalnızca birkaç sandviç duruyordu, ama onlar da yağmurda ıslandığından çocuklar yemek istemediler. Bunun üzerine, Karışık Otto dükkânından birkaç paket çikolata ve gofret getirdi. Ayrıca, şekerler, jelibonlar ve markası LOLLIPOP - MADE IN USA olan bir kutu saplı şeker.

Çikolata ve gofretler çocukların çok hoşuna gitti. Jelibonları ve şekerleri de sevdiler. Lollipop'larsa kütuda kaldı. Herkes onun tadından anlamazdı.

Yalnızca Tommi eline saplı bir şeker almıştı. Tommi eğlenceye doğru dürüst katılamamış, yalnızca seyretmişti. Dans da etmemişti. Egon, Lollipop'a iki kez, "Şu halı dövme demirinin altına çökmüş, kimseyle konuşmayan tip de kim?" diye sormuş ve Tommi'yi göstermişti.

Tommi halı demirinin altında oturuyordu ve Lollipop'unu yalıyordu. İncecik ve şeffaf bir hale gelmişti Lollipop.

"Lollipop," dedi annesi Lollipop'a, "bir iyilik yap

ve azıcık Tommi'yle ilgilen. Öyle yalnız görünüyor ki, zavallı yavrucak! Kimse onunla konuşmuyor."

Lollipop o anda Tommi'yle ilgilenemezdi; çünkü önce kola ikram etmesi gerekiyordu, sonra apartman görevlisiyle dans edecekti ve sonra da Heidegunde'ye yeni bir oyun öğretecekti. Ancak, Lollipop, ilgilenmek için daha sonra Tommi'yi aradığında, onu eski yerinde bulamadı. Tommi, Erika'yla dans ediyordu. Sonra Egon'la sohbet etti, ardından Gabriela'yla dans etti. Bir sonraki dans başladığında, Gabriela'yı bıraktı ve menekşe mavisi gözlü Eveline'in yanına gitti Tommi.

Eminim ona sıkıcı geleceksin, diye düşündü Lollipop, üstelik paran da yok! Tommi, Eveline'e henüz birkaç adım uzaktayken, Eveline, ona doğru koştu ve menekşe mavisi gözleriyle gülücükler saçarak, "Gel, dans edelim, Tommi!" dedi.

Olamaz, diye düşündü Lollipop, bu imkânsız bir şey! Daha dikkatli bakınca, Tommi'nin yeşil Lollipop'u sağ gözüne tuttuğunu gördü. Sol gözünü kısmıştı.

Lollipop, Lollipop kutusunu aldı. İçinde en azından üç düzine yeşil şeker vardı. Kutunun kapağını kapadı, bir bant alıp Lollipop kutusunu güzelce bağladı.

Akşam saat altıda doğum günü partisi sona erdi. Heidegunde, "Lollipop, senin partin benimkinden

daha eğlenceli oldu," dedi Lollipop'a.

Egon da, "Şu ana kadar gördüğüm en eğlenceli partiydi," dedi ona.

Apartman görevlisi kadının köpeğinin bile hoşuna gitmişti. Parti boyunca mutfak penceresinin kenarına oturmuş, sevinçten titremiş ve müziğe eşlik etmek için havlamıştı.

En son Tommi ayrılmıştı. "Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey yaşamadım," dedi Lollipop'un büyükannesine.

Lollipop, Lollipop kutusunu Tommi'nin eline tutuşturdu. "Al," dedi, "bunlar senin olsun. Benim ihtiyacım yok artık."

Tommi önce şeker kutusuna baktı, sonra Lollipop'a, sonra yine şeker kutusuna. "Bunlar çok ilginç şekerler," dedi.

"Tadı çok hoş," dedi Lollipop.

"O değil," dedi Tommi. "Bir şey keşfettim. Tesadüfen. Şekeri incecik, şeffaf bir şekilde yalayınca ve eğer onu—"

"Senin yerinde olsam," diye sözünü kesti Lollipop, "tek kelime söylemez, onları alırdım."

"Nasıl istersen," dedi Tommi. Lollipop kutusunu kolunun altına sıkıştırıp, evine doğru yola koyuldu. Lollipop onun ardından baktı. Çok mutluydu.

